

Farní zpravodaj

Římskokatolické farnosti Dolní Loučky, Olší a Žďárec

Číslo 9/2024

Říjen 2024

Jak se stal říjen měsícem růžence

Nejvýraznější mariánský den v měsíci říjnu je památka Panny Marie Růžencové, kterou slavíme 7. října. Původně se tato památka jmenovala Panny Marie

Vítězné a byla zavedena roku 1572 na památku slavného vítězství křesťanských vojsk nad Turky v námořní bitvě u Lepanta, která se odehrála 7. října 1571. V den válečného střetnutí se křesťané v Římě na prosbu papeže nepřetržitě modlili v chrámech svatý růženec. Papež Pius V. ustanovil na výroční den bitvy svátek Panny Marie Vítězné (festum beatae Mariae Virginis de victoria). Jeho nástupce Řehoř XIII. povolil roku 1573 v kostelech s růžencovým oltářem slavit „svátek Svatého růžence“, a to první neděli v říjnu. Když 5. srpna 1716 došlo pod velením prince Evžena Savojského k vítězství nad Turky v bitvě u Petrovaradina, rozšířil Klement XI. svátek na celou církev.

O růžencovém měsíci hovoří poprvé papež Lev XIII., který o modlitbě růžence uveřejnil neméně než 16 encyklik a apoštolských listů a ustanovil, aby se v měsíci říjnu denně modlil růženec ve všech farních kostelech. V encyklice *Supremi apostolatus officio* z 1. září 1883 Lev XIII. poukazuje na modlitbu růžence jako na duchovní nástroj proti zlu ve společnosti. Při úpravě liturgického kalendáře za Papeže Pia X. roku 1913 se slavení svátku vrátilo zpět na 7. říjen. Mezi papeži novější doby, kteří se vyznamenali šířením růžence, je třeba připomenout

blahoslaveného Jana XXIII. a především Pavla VI., který v apoštolské exhortaci *Marialis cultus* ve shodě s 2. vatikánským koncilem zdůraznil evangelijní charakter růžence a jeho christologické zaměření. Jan Pavel II. v *Rosarium Virginis Mariae* píše, že nevynechal žádnou příležitost, aby vybízel k časté modlitbě růžence. Doslova: „Od doby mého mládí měla tato modlitba důležité místo v mém duchovním životě. Silně mi to připomněla moje poslední cesta do Polska především návštěva svatyně na Kalvárii. Růženec mě provázel ve chvílích radosti i ve chvílích zkoušek. Svěřil jsem mu mnoho starostí, vždy jsem v něm našel útěchu. 29. října 1978, sotva dva týdny po svém zvolení na Petrův stolec, řekl jsem, jako bych otevřel své srdce, že růženec je moje zamilovaná modlitba. Je to obdivuhodná modlitba, obdivuhodná svou prostotou a svou hloubkou.“

Na pozadí slov *Zdravas Maria* procházejí před očima duše nejdůležitější události z Ježíšova života. V současném církevním kalendáři je tento mariánský svátek slavený jako závazná památka Panny Marie Růžencové.

Další svátky Panny Marie v říjnu

Ve starší liturgii známe také 11. října **svátek Mateřství Panny Marie** zavedený papežem Piem XI. roku 1931 u příležitosti výročí 1500 let od koncilu v Efezu, který prohlásil za pravdu víry, že Panna Maria je Matkou Boží. Po úpravě církevního kalendáře papežem Pavlem VI. podle směrnic II. vatikánského koncilu byla hlavní myšlenka tohoto svátku spojena s oslavou svátku Obřezání Páně a zakončením vánočního oktávu ve svátku připadajícím na 1. leden – Panny Marie, Matky Boží.

16. října býval slaven **svátek Čistoty Panny Marie**. Tento mariánský svátek úzce souvisí se svátkem Zasnoužení Panny Marie v Jeruzalémě. Podle zbožných legend se Maria rozhodla složit slib čistoty právě při pobytu v jeruzalémské chrámu. Když přišel archanděl Gabriel a zvěstoval jí, jak píše evangelista Lukáš: „Počeš a porodíš syna a dáš mu jméno Ježíš“, Maria nechtěla odporovat Božímu poslu, ale na druhé straně zde byl její slib panenství a proto se pokorně ptá: „Jak se to může stát?“. A Bůh jí ústy svého posla sděluje, že se stane matkou milostí: „Duch Svatý sestoupí na tebe a moc Nejvyššího tě zastíní. A tak se Panna Maria stala matkou a zůstala panna nejen při početí, ale i při porodu svého syna. Tento svátek odpovídá učení Církve, že Maria byla

pannou před porodem, při porodu a zůstala pannou až do konce svého života a její čistota nebyla nikdy porušena.

15 slibů Panny Marie těm, kdo se modlí růženec

Možná jste slyšeli o patnácti slibech růžence. Podle legendy Panna Maria slíbila svatému Dominikovi, že vyprosí konkrétní požehnání těm mužům a ženám, kteří se denně modlí růženec.

Pokud jste o nich nikdy neslyšeli, tady jsou sliby, které Panna Maria údajně dala:

1. Kdo mi bude věrně sloužit recitováním posvátného růžence, obdrží mimořádné milosti.
2. Slibuji svou zvláštní ochranu a veliké milosti všem, kdo recitují můj růženec oddaně.
3. Růženec bude velmi mocnou zbraní proti peklu. Zničí neřest, osvobodí od hříchu a rozptýlí bludy.
4. Růženec způsobí, že ctnost a dobrá díla budou vzkvétat, a získá lidstvu nejhojnější Boží milosrdenství, nahradí v srdcích lásku ke světu láskou k Bohu a povznese lid, aby toužil po nebeských a věčných dobrech. Ó, jak jen se duše tímto prostředkem posvěť!
5. Ti, kdož se mi skrze růženec svěří, nezhynou.
6. Ti, kdo budou recitovat můj růženec zbožně a rozvažovat přitom o jeho tajemstvích, nebudou stíženi neštěstím a nezemrou špatnou smrtí. Hříšník se obrátí, spravedlivý poroste v milosti a získá zásluhy pro věčný život.
7. Ten, kdo bude mít pravou oddanost k mému růženci, nezemře nezaopatřen svátostmi Církve.
8. Ti, kdo věrně recitují růženec, budou mít za svého života i ve smrti světlo Boží a velké množství jeho milostí. V okamžiku smrti budou mít účast na zásluhách svatých v ráji.
9. Rychle osvobodím z očistce duše, jež jsou oddané mému růženci.

10. Právě děti mého růžence se budou v nebi těšit veliké slávě.
11. Oč v růženci požádáš, to obdržíš.
12. Všichni, kdo propagují posvátný růženec, obdrží ode mne pomoc ve svých potřebách.
13. Od svého božského Syna jsem získala, že všichni obhájci růžence budou mít během svého života a v hodině smrti za své přímluvce celý nebeský dvůr.
14. Všichni, kdo recitují růženec, jsou mé děti a bratři a sestry mého jediného Syna Ježíše Krista.
15. Oddanost mému růženci je velikým znamením předurčení.

Pompejská novéna

Pán Ježíš nám neustále připomíná nutnost vytrvalé modlitby: „Prostě a dostanete! Hledejte a najdete! Klepte a otevřou vám! Neboť každý, kdo prosí, dostane, a kdo hledá, najde, a kdo klepe, tomu otevřou“ (Mt 1,1-8).

Milující Bůh nám chce dát vše, co potřebujeme, abychom šli po cestě, která nás přivede do nebe, a abychom byli šťastní. Pán Ježíš nás ujišťuje a povzbuzuje: „Dostanete vše, o co budete s vírou prosit v modlitbě“ (Mt 21, 22); „V soužení buďte trpěliví, v modlitbě vytrvalí“ (Řím 12,12); „Bez ustání se modlete“ (1 Sol 5,17).

Do naší redakce dostáváme mnoho svědectví o milostech, které dostali lidé modlící se Pompejskou novénu. Uveřejňujeme některé z nich.

1 Počtvrté se modlím *Pompejskou novénu*. Královna posvátného růžence už třikrát pomohla mně i mé rodině v těžkých životních zkouškách, přičemž nás obdarovala milostmi, o které jsem prosila. Zet' (přes padesát let) dostal práci, po které toužil, mně Maria vrátila zdraví, dceru

bezpečně provedla přes těžké situace. Nyní prosím Královnu posvátného růžence za úspěšnou operaci mé třiatřicetileté dcery, matky dvou maličkých dětí. Mám naději, že Matka i nyní vyprosí milost u svého Syna. Nikdy mě nezklamala. Všem, kterým je obtížné, radím, aby vzali do ruky růženců a důvěřovali ve spolehlivou pomoc naší Matky.

Stanislava z Podkarpatské Rusi

2 Mnoho let jsem se trápila s různými velmi nepříjemnými zdravotními problémy – chodila jsem po doktorech, mimo jiné ke kardiologům a endokrinologům, brala jsem všelijaké léky. Přesto jsem se cítila stále hůře. Ani jeden lékař neuměl zjistit, co mi je a proč. Kromě toho vedle tělesných problémů, zvláště kardiologických, jsem neustále prožívala strach, skleslou náladu, neurózu, dotěrné myšlenky, od kterých jsem se nedokázala osvobodit.

Jednoho dne jsem doma našla časopis *Milujte sa!* Přinesl ho můj otec. Bylo v něm pěkné svědectví jedné ženy, jejíž manželství bylo zachráněno díky Královně posvátného růžence z Pompejí. V něm jsem se dočetla, že modlitba, kterou se ta žena modlila, se nazývá „neodmítnutelnou novénou“, což vlilo do mého srdce velkou nadějí. Pocítila jsem, že nastal čas všechno svěřit Panně Marii, neboť jen ona mi může vyprosit milost zdraví. Zpočátku jsem měla problém s modlením se této novény, ale ty se postupně vytratily. Už během ní jsem pocítila, že mi je lépe, ale když jsem skončila, stal se skutečný zázrak! Začala jsem cítit teplo u srdce, naplnila mě radost a klid něco nepopsatelného! Moje skleslost zmizela, objevila se chuť žít, naděje, ještě více se upevnila víra

a důvěra v Boha a Nejsvětější Matku! Pro člověka, který léta žil depťaný špatným zdravotním stavem, je to neskutečný pocit!

Prosím všechny, kterým se zdá, že pro ně není naděje, pomoci, že si s něčím nedají rady, s něčím se trápí, s vírou a upřímně se modlete tuto novénu a Panna Maria vám pomůže dostat se i z těch největších problémů! Neustávejte v modlitbě!

Sama jsem zakusila, že Boží Matka je pro nás velkou záchranou a pomocí. Díky ní mám nyní šanci naplnit své povolání k manželství.

Panno Maria, Královno posvátného růžence, z celého srdce ti děkuji a prosím, abys nás všechny zahrnovala svou mateřskou péčí! Děkuji trojjedinému Bohu, že nám dal Pannu Marii růžencovou z Pompejí, která je zprostředkovatelkou všech milostí a velkou pomocnicí!

Marta

3 Se čtenáři se chci podělit o radostnou zprávu o velké milosti, kterou mému synovi vyprosila Panna Maria Pompejská. Syn měl problémy v druhém ročníku střední technické školy – nechtěl do ní chodit, vynechával mnoho hodin, na pololetí měl téměř samé pětky. Byla jsem zoufalá, nevěděla jsem, co mám dělat. Když jsem si přečetla, kolika lidem pomohla Panna Maria, začala jsem se modlit Pompejskou nověnu. Od začátku března do konce srpna s několika krátkými přestávkami jsem se jí pomodlila třikrát. Jakmile jsem se jí začala modlit, Boží Matka podivuhodně začala pomáhat. Syn se začal učit – opravoval si známky z jednoho předmětu za druhým. Nebylo mu lehce, často klesal, ale pomáhala jsem mu, jak jsem uměla. Na konci školního roku si syn opravil známky z osmi předmětů, na prázdniny mu zbyly už jen dvě opravy. Vytrvale se tehdy učil. Koncem srpna měl zkoušky, které udělal. Pro mě je to zázrak. Jsem velmi šťastná a vděčná mé milované nebeské Matce za darovanou milost. Děkuji, Matičko!

Edita

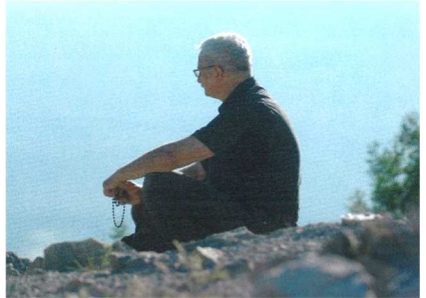
4 V říjnu 2013 jsem se rozhodla modlit se Pompejskou nověnu, nazývanou „neodmítnutelná nověna“. Je to modlitba náročná, ale účinná a zaručující, že dostaneš to, o co prosíš, je-li to v souladu s Boží vůlí. Na přímluvu Panny Marie nás dobrý Bůh obdaroval zázračným darem, na který jsme dlouho čekali. Po mnoha měsících úsilí jsem v červenci 2014 otěhotněla. S manželem se velmi radujeme z toho, že budeme rodiči. Také vnímáme, jak jsme pro Boha důležití a jak moc nás miluje. To on vybírá ten nejlepší čas na uskutečnění toho, co nám slíbil. Pro něho nejsou nemožné věci. Je velký a mocný, ale zároveň laskavý a milosrdný. Jak je dobře mít takového Tatínka!

Anna

Jak se modlit Pompejskou nověnu

Nověna k Panně Marii z Pompejí spočívá v modlitbě tří částí posvátného růžence (radostného, bolestného a slavného). Lze se pomodlit i čtvrtou část – růženec světla.

Během modlitby je třeba se úplně svěřovat Ježíši skrze Marii, vystavovat své srdce uzdravujícímu působení Boží milosti. Svěřovat Bohu všechny své problémy, obtíže, pochybnosti, obavy a setrvat v objetí naší Matky Marie. Nutnou podmínkou dobré modlitby je úplné skoncování s hříchem a neustálý boj s ním i s ďáblem prostřednictvím přistupování ke svátosti smíření a každodenním úsilím prožívat Ježíšovo doporučení: „Kdo chce jít za mnou, ať zapře sám sebe, vezme svůj kříž a následuje mě“ (Mt 8,34). Zapřít sebe sama znamená nehledat v Bohu sebe, nehledat při modlitbě nadšení, radost či duchovní útěchy. Znamená to s vděčností přijímat vše, co Bůh dává.

Není dovoleno znechucovat si a vynechávat modlitbu v době úplné duchovní vyprahlosti či ztráty jakéhokoli potěšení v Bohu. Skutečná modlitba není závislá na pocitech, ale na mé vůli.

„Pokud prosíme o milost, Bůh ji dá, ale musíme ji chtít přijmout. Abychom ji uměli přijmout, je třeba se zapřít, láska nespočívá ve slovech ani v citech, ale ve skutcích. Je to úkon vůle, je to dar, nebo-li darování. Rozum, vůli i srdce – tyto tři síly musíme cvičit během modlitby,“ píše svatá Faustína (Deníček 392).

Při modlitbě Pompejské novény před začátkem každé ze tří částí růžence řekneme nejprve úmysl (pouze jeden) a pak dodáme: „Tento růženec se modlím na tvou čest, Královno posvátného růžence.“

Prvních 27 dní se modlíme prosebnou část Pompejské novény a každý den po zakončení každé části růžence se pomodlíme ještě následující modlitbu: „Vzpomeň si, milosrdná Panno Maria, Královno posvátného růžence z Pompejí, že nikdy nebylo slyšet, že by byl opuštěn někdo z těch, kdo tě ctí a růžencem prosí o pomoc. Matko věčného Slova, nezavrhní moje slova, ale milostivě mě vyslechni a vyslyš moji růžencovou modlitbu pro zalíbení, jaké nacházíš ve svém chrámě v Pompejích. Amen.“

Dalších 27 dní se modlíme děkovnou část novény a každý den po zakončení každé části růžence se pomodlíme následující modlitbu: „Co ti mohu dát, Královno plná lásky? Svěřuji ti celý svůj život. Panno posvátného růžence z Pompejí, budu šířit tvou chválu, kolik mi jen síly budou stačit, neboť jsem vzýval tvou pomoc a přišla mi Boží pomoc. Všude budu svědčit o tvém milosrdenství. Budu šířit růžencovou pobožnost, kolik jen budu moct, a všem budu vyprávět

o tvé dobrotě vůči mně, aby k tobě přišli i nehodní hříšníci jako já. Kdyby celý svět věděl, jak jsi dobrá a jak se smilováváš nad těmi, co trpí, všechna stvoření by se utíkala k tobě. Amen.“

Kromě toho každou ze tří částí růžence končíme zvoláním, které třikrát zopakujeme: „Královna posvátného růžence, oroduj za nás!“

Když Pán Ježíš umíral na kříži, dal nám Panu Marii, aby byla naší Matkou. Když máme takovou orodovnici, můžeme se cítit bezpeční a mít jistotu, že naše nejlepší Matka Maria nás cestami víry povede k Ježíši Kristu.

Modlitba posvátného růžence, přednášená s dětskou důvěrou a čistým srdcem, přinese nádherné ovoce, neboť bude otevřít naše srdce k přijetí Božích darů.

(podle Milujte sa)

Proč chodit do kostela?

Myslím, že je to fantastické, prostě se mi líbí jeho odpověď a výklad slova BIBLE.

Užijte si to a pošlete to dál.

Jeden návštěvník kostela napsal dopis redakci novin a stěžoval si, že nemá smysl chodit každou neděli do kostela.

Napsal: „Chodím tam už 30 let a za tu dobu jsem slyšel něco

kolem 3000 kázání, ale zaboha si nemůžu vzpomenout na jediné z nich. Takže si myslím, že já mrhám svým časem, kazatelé zase mrhají svým, když vůbec kážou“.

To rozpoutalo skutečnou polemiku v rubrice „Dopisy redakci“.

K velké radosti redaktora se to táhlo několik týdnů, dokud někdo nenapsal tuto vsuvku:

„Jsem ženatý už 30 let. Za tu dobu moje žena uvařila asi 32 000 jídel. Ale za nic na světě si nemohu vzpomenout na celý jídelníček ani jednoho z těchto jídel. Ale vím jedno: Všechna mě nasýtla a dodala mi sílu, kterou jsem potřeboval k práci. Kdyby mi moje žena tato jídla nedávala, byl bych dnes fyzicky mrtvý. Stejně tak, kdybych nechodil do kostela pro potravu, byl bych dnes duchovně mrtvý!“.

Když jste DOLE k ničemu, Bůh je nahoře k něčemu!

Víra vidí neviditelné, věří neuvěřitelnému a přijímá nemožné!

Díky Bohu za naši fyzickou i duchovní výživu!

KDYŽ NEVIDÍŠ BOHA VE VŠEM, NEMŮŽEŠ HO VIDĚT VŮBEC!

B I. B L. E. jednoduše znamená: Before Leaving Earth! (Základní pokyny před odchodem ze Země!)

ČTYŘI MÝTY O BIŘMOVÁNÍ

Nevím jak vy, ale já jsem se na biřmování těšil. Když se podívám zpět, vidím, jak se můj život přesně v té době začal měnit. Začal dozrávat a dostávat nový směr.

Někdy si možná myslíme, že celá příprava na biřmování je jen k tomu, abychom podali nějaký výkon. Abychom si ho „zasloužili.“ Je to jeden z mnoha mýtů. Neboť i kdybychom celý život žili jen o chlebu a vodě, nikdy si tento dar nezasloužíme. Biřmování je svobodným Božím darem pro nás a nikdy si ji ničím nedokážeme sami přisvojit.

Zkusme se nyní podívat na asi největší mýty – nesprávné motivace k biřmování:

Bez biřmování se nemůžu ženit, vdávat v kostele

– není pravdou, že bez biřmování ti nedovolí svatbu v kostele. Ve skutečnosti nepřijetí biřmování pro svatbu v kostele není překážkou. Tento mýtus spíše poukazuje na to, že tito lidé biřmování vůbec nerozumí. A také svatbu v kostele vnímají spíše jako „folklor“, záležitost tradice či sentimentální atmosféry než jako svátost a rozhodnutí o doživotní věrnosti před tváří Boha.

Potřebuji je, protože moji rodiče, babičky mě nutí, abych je přijal

– biřmování nesmíš přijmout kvůli tomu, že tě někdo nutí! Spíš by si měl v sobě najít odvahu vysvětlit příbuzným, aby tě nenutili do něčeho, s čím nejsi ztotožněný. S biřmováním totiž přijímáš zodpovědnost být svědkem evangelia. Pokud to nemyslíš vážně, biřmování pro tebe bude spíše zátěží a jednou se budeš zodpovídat za přijetí daru, který jsi nijak nerozvážel. To ti bude na velkou, velkou škodu - srov. Mt 25, 14–30.

Chci je, protože se mi možná někdy bude hodit to, že je mám

– tento postoj o tobě říká, že chceš biřmování jako zadní vrátka, jako „co když“. Ale přitom o ně nemáš žádný skutečný zájem. Možná jednou, v daleké budoucnosti, když ti to bude vyhovovat, si vzpomeneš, že jsi je kdysi dávno přijal. Ale nebude ti ve skutečnosti na nic. Pokud to s biřmováním nemyslíš vážně, nejsi-li pro ně pevně rozhodnut, raději do toho nechod'.

U nás v rodině je biřmování tradicí

– tradice jsou pěkné, pokud se týkají kultury člověka. Víra však nemůže být jen tradiční, tedy ze zvyku. Představ si, že by ses jednou měl oženit/měla vdát za někoho, koho ti vyberou tvoji rodiče, neboť u vás v rodině je to „tradice“. Vůbec toho člověk neznáš, ale musíš si ho vzít, protože tak to bylo i u tvých rodičů a jejich rodičů a jejich... Jak by ses cítil/a, co bys udělal/a?

Přijmout biřmování z tradice je něco podobného, jak jsme o tom mluvili při druhém mýtu. Nemá pro tebe žádný prospěch, bude ti více zátěží.

Pamatuj si: máš-li přijmout biřmování, přijmi je zejména kvůli sobě, ne kvůli druhým!

Toto jsou tedy nesprávné motivace pro biřmování.

Mám naději, že naši biřmovanci žádný z těchto důvodů nemají a že přijetí této svátosti bude pro ně posilou a užitekem pro naši farnost.

Chlapec a Panna Maria

Šestiletý protestantský chlapec často slyšel, jak se jeho přátelé katolíci modlí modlitbu Zdrávas Maria. Ta modlitba se mu natolik líbila, že si ji celou zapamatoval a každodenně se ji také začal modlit. „Poslouchej, mami, jak překrásná modlitba,“ řekl jeden den své matce.

„Už nikdy to znovu neříkej!“ odpověděla mu matka, když si vyslechla, co se její syn modlil. „Je to pověřčivá modlitba katolíků, kteří uctívají modly a myslí si, že Maria je bohyní. Je žena, jako kterákoli jiná, pojďme, vezmi si Bibli a přečti si ji zas a znovu, obsahuje vše, co musíme dělat.“

Chlapec se tedy přestal modlit svou modlitbu k Panně Marii každý den a trávil více času čtením Bible.

Jednoho dne, při čtení evangelia, viděl pasáž o Zvěstování anděla Panně Marii. Plný radosti, chlapec běžel ke své matce a řekl: „Mami, našel jsem v Bibli moji modlitbu Zdrávas Maria: „Anděl přišel k ní a řekl: „Zdrávas, milosti plná, Pán s tebou.“ (Lk 1,28) „Proč jsi ji tedy nazvala pověřčivou modlitbou?“ Máma synovi neodpověděla.

Při jiné příležitosti našel chlapec úryvek Alžbětina pozdravu k Panně Marii a nádherný text Magnificatu, ve kterém Panna Maria oznámila: „Hle od této chvíle blahoslavít mě budou všechna pokolení.“ (Lk 1, 48) Chlapec neřekl nic své matce a začal se modlit znovu každý den Zdrávas Maria, jak to dělal předtím. Cítil potěšení říkat ta krásná slova Matce Ježíšově, Matce našeho Spasitele.

Když měl chlapec čtrnáct let, jednoho dne slyšel, jak jeho rodina diskutuje o Panně Marii. Všichni říkali, že Maria je obyčejná žena. Chlapec poté, co slyšel jejich uvažování, už to víc nemohl vydržet a plný rozhořčení je přerušil a řekl: „Maria není jako každý jiný potomek Adama, který je postižen hříchem. Ne! Anděl ji nazval „MILOSTI PLNÁ!“ Ona je jediná Maria, jediná Ježíšova matka a v důsledku toho i Boží Matka! Neexistuje žádná větší důstojnost, o kterou by stvoření mohlo usilovat. Než se pokusíte jí opovrhovat, uvědomte si, že evangelium říká ‚blahoslavít mě budou všechna pokolení!‘ Není evangelium základem bible, o které tvrdíte, že je základem křesťanského života?!“

Dojem chlapcových slov na jeho matku byl tak hluboký, že často srdceryvně plakala: „Bože, bojím se, že tento můj syn se jednoho dne připojí ke katolickému

náboženství, náboženství papežů!“ A opravdu, krátce nato, byl syn přesvědčen, že katolické je jediným autentickým, přijal ho a stal se jedním z jeho nejhorlivějších apoštolů.

Několik let po své konverzi navštívil hrdina našeho příběhu svoji sestru, která se už provdala. Chtěl ji pozdravit a obejmout ji, ale ona ho odmítla a rozhořčeně řekla: „Nemáš tušení, jak moc miluji své děti. Kdyby se jeden z nich chtěl stát katolíkem, nejprve bych ho pohřbila v srdci, než mu dovolila, aby přijal náboženství papežů.“ Její hněv a špatné pocity byly tak intenzivní, jako ty u sv. Pavla před jeho obrácením. Nicméně ona brzy změnila názor, jak se to stalo sv. Pavlovi na cestě do Damašku. Stalo se, že jedno z jejích dětí vážně onemocnělo. Lékaři jí nedali žádnou naději na jeho uzdravení. Její bratr ji vyhledal v nemocnici a mluvil s ní bratrskou láskou. Řekl jí: „Moje milovaná sestro, vím, že si přeješ, aby tvé dítě bylo uzdraveno. To je dobré, ale prosím tě, udělej to, o co tě požádám: „Modleme se společně modlitby k Panně Marii a dej Bohu slib, že pokud se tvé dítě uzdraví, budeš studovat katolickou doktrínu a dojdeš-li k závěru, že katolicismus je jediné pravé náboženství, přijmeš ho, bez ohledu na to, co tato oběť bude zahrnovat.“ Jeho sestra byla zpočátku neochotná, ale toužila a chtěla, aby se její syn zotavil, a tak přijala bratry návrh a modlila se s ním Zdrávas.

Následující den byl její syn zcela uzdraven. Sestra splnila svůj slib a začala studovat katolické učení. Po intenzivní přípravě přijala křest v Katolické církvi spolu s celou svou rodinou a děkovala svému bratřovi, že byl jejím apoštolem.

Tento příběh řekl otec Francis Tuckwell v jedné ze svých homilií. „Bratři“, konstatoval, „protestantský chlapec, který se stal katolíkem a obrátil svou sestru na katolicismus, věnoval celý svůj život Boží službě a dnes je knězem, který stojí před Vámi a říká Vám svůj příběh.“ Za vše děkuji Panně Marii. Moji drazí bratři, úplně se zasvěčujte službě Panně Marii a nenechte projít ani jeden den, aniž byste jí neřekli krásnou modlitbu Zdrávas Maria. Říkejte jí naší Královně pokoje, stejně jí věnujte i růženec. Prostě, aby osvětila myšlenky všech, kteří jsou odděleni od pravé Kristovy církve založené na Skále, (na Petrovi) a kterou pekelné brány nepřemohou.“

Bůh, který stvořil svět

(Sk 17, 24)

Každé dítě ví, že nepořádek v pokoji se udělá sám, zatímco úklid všeho vyžaduje práci. Fyzici to nazývají druhý termodynamický zákon: nic v přírodě se neuspořádá samo. Z toho vyplývá, že na začátku bylo celé stvoření mnohem dokonalejší a uspořádanější než dnes.

Druhý termodynamický zákon je neúprosný a v přírodě neexistuje nic, co by mu odporovalo. Vynikajícím způsobem to vyjádřil špičkový kosmolog Arthur Eddington: „Pokud ti někdo vyčítá, že tvá teorie ohledně vesmíru odporuje Maxwellovým rovnicím, tak to je problém Maxwellových rovnic. Když tvrdí, že odporuje výsledkům pokusů – nicméně, i pokusy mohou obsahovat chybu. Ale pokud tvá teorie není v souladu s druhým termodynamickým zákonem, tak tě nelze potěšit: nečeká tě nic kromě pokořujícího pádu“ (podle R. Penrose: Road to Reality).

Z toho vyplývá, že kosmologie nejen poukazuje na nutnost existence Boha Stvořitele, ale také potvrzuje jeho pozorování po dokončení díla stvoření: „Bůh viděl všechno, co udělal, a hle bylo to velmi dobré“ (Gn 1,31). Neexistuje žádný přirozený mechanismus, který by

vysvětloval dokonalost všech věcí ve chvíli stvoření, protože „preciznost, s jakou byly zvoleny počáteční podmínky pro vesmír, je mimořádná“ (P. Gusin: Entropia Wszczęświata, „Postępy Fizyki“ 2010, t. 61, z. 6, s. 222-228).

Náhodný vznik života?

Z pohledu techniky jsou živé organismy stroje, které mění energii, usměrňují ji a tak pořádají hmotu podle informací, které jsou zakódovány v genech. Sestrojení nejjednoduššího mechanismu by nebylo možné, kdyby nebyl nejprve vymyšlen, až potom smontován podle dokumentace z dostupných materiálů a s využitím dostupné energie. Snad není třeba vysvětlovat, že samotný příliv energie

nezpůsobí uspořádání hmoty – vždyť snad nikdo nečeká, že v důsledku zemětřesení se postaví nové sídliště. Spíše vidíme, že v souladu s druhým termodynamickým zákonem se domy zřítí. Proto vědci přizvukují: „Život není příkladem samočinného uspořádání se [hmoty]. Životní procesy jsou ve skutečnosti podřízeny... instrukcím pocházejícím z genetické výbavy, zakódované v DNA (nebo RNA)“. Kdyby to bylo jinak, stačilo by 11,8 dne, aby se díky energii, kterou poskytuje Slunce, hmota samočinně zorganizovala do komplexního biosystému, který na Zemi pozorujeme (toto číslo vyplývá z výpočtů jen samé entropie (S. L. Morris: Creationism and the Laws of Thermodynamics, Reports of the NCSE 2005, Vol. 25, No. 5 – 6, S. 31 - 32).

Jaký je tedy důvod ateistické víry v samočinný, náhodný vznik života? Neboť v populárních encyklopediích čteme a v televizních pořadech vidíme, dokonce i ze školních učebnic se dozvídáme, že život vznikl sám od sebe (myslím si, že kdyby nějaký žák na hodině biologie řekl, že život stvořil Bůh, nedostal by dobrou známku). Upřímně se však zamysleme, jestli jsou nějaké důvody věřit, že život vznikl sám.

Biochemie ví velmi mnoho o tom, jak složité a navzájem související systémy odpovídají za fungování každé buňky. Vzájemná závislost je tak obrovská, že

kdyby chybělo jen pár součástí, nemohl by fungovat celý systém. Existuje pak alespoň nějaká pravděpodobnost samočinného vzniku nejjednoduššího živého organismu? Profesor Holey z univerzity v Cambridge nalézající vzájemnou souvislost různých součástí živého organismu, uvádí následu-

jící příklad: Představme si 10^{50} slepých lidí.

Takové množství lidí, stojících jeden u druhého, by zaplnili celou naši sluneční soustavu a ještě by se tam všichni nevešli. Každý z těchto slepých lidí by měl poskládat Rubikovu kostku. Jaká je pravděpodobnost, že všichni složí svou kostku najednou? Přibližně taková je pravděpodobnost samočinného vzniku jen jednoho z mnoha biopolymerů, bez kterých život není možný. I proto prof. Hoyle (ačkoli nebyl věřící), tvrdí: „Hlásat, že nejen samotné biopolymery, ale i program, který řídí živou buňku, mohl vzniknout v prvotní polévce na Zemi, je zřejmým nesmyslem nejvyššího stupně“ (I. Hoyle: The Big Bang in Astronomy, „New Scientist“ 1981, č. 92 (1280), S. 527).

Náhodný vývoj?

Stejně nevěrohodně zní mluvení o evolučním vývoji živých organismů, kterým se vysvětlují náhodné mutace, genetický drift (náhodný genetický posun) a přirozený výběr.

Britský profesor Andrew McIntosh upozorňuje na skutečnost, že uspořádání hmoty v živých organismech (na úrovni molekul, buněk, orgánů i celého organismu) je obecně možné díky programu zakódovanému v genech. Ve svém článku říká: „Skutečný informační systém nemůže být definován výlučně v kategoriích hmoty a energie... Proto logická entropie (podobně jako ovládnutí mikro-přepínači) místo toho, aby byla chápána jako zdroj, musí být vnímána spíše jako výsledek činnosti systému obsahujícího informace. Z materialistického pohledu je obtížné přijmout takové vysvětlení, ale fakta, týkající se termodynamiky živých organismů, poukazují právě na to.“ Řečeno normálním jazykem, někdo musel nejprve napsat program, aby živý organismus mohl růst a fungovat. Lepší program se nemůže samočinně „vyvinout“ z horšího. Druhý termodynamický zákon je neúprosný...

Dodatečným problémem je čas, za který by se evoluce údajně měla udát. V „nejlepším“ případě by to mohlo být 4,5 miliardy let, neboť na tolik se odhaduje věk naší planety; avšak tvrdí se, že teprve před 3,8 miliardou let povrch Země vychladl a objevila se pevná země. Paleontologie však poukazuje na to, že před přibližně 520 miliony let existovaly jen měkkýši, rostliny a bakterie. Kolik informací mohlo být v jejich DNA?

Přitom množství informací, obsažených v genech jen jedné lidské buňky, odpovídá přibližně třem miliardám písmen – přibližně tolik bychom napočítali v tisícovce knih encyklopedického formátu. Kdybychom se s evolucí člověka měli vejít do 500 milionů let, museli bychom předpokládat, že každý rok je k našemu genetickému materiálu přidáváno nejméně šest bitů nové informace. Ale sto let výzkumu například na mušce obalovače jabloňového neodhalilo žádný samočinný proces přidávání informací ke genům. Vědcům se sice podařilo vypěstovat například obalovače se čtyřmi křídly, ale jen v podmínkách plánovaného experimentu, uskutečňovaného na celé sérii generací mušek, při kterém byly uměle udržovány při životě i jedinci neschopné samostatného fungování. A navíc druhý pár křídel se ukázal nejen jako zbytečný (nemají odpovídající

svalstvo), ale obalovačům vadí. Vědci přiznávají: „Tento důkladně připravený a provedený experiment nám velmi málo říká o tom, co mohou vyprodukovat neusměrňované mutace v rodu.“

Co je ještě horší, je všeobecně známa skutečnost, že mutace jsou téměř výlučně škodlivé nebo neutrální. Mutace jsou ve skutečnosti chybami přečtení a uchování informace, proto každý organismus má mechanismy, kterými tyto chyby koriguje. Mluví o tom dokonce i školní encyklopedie (např. Biologie. Encyklopedie szkolna WSiP, Warszawa 2005, s. 454). Vědec Nicholas Wade zdůrazňuje: „Nové objevy přinášejí pochybnosti o evoluční teorii, protože, jak vidíme, provádí se oprava mutace, která by mohla v organismech vygenerovat něco nového.“ Jde o jev, při kterém dvě zmutované rostliny přinesly potomstvo, které nemělo mutaci rodičů. Neznámým způsobem v nich byl vytvořen genetický materiál z pokolení prarodičů, i když oba rodiče měli stejné poškození genů. Vypadá to tak, jako kdyby kdesi mimo samotnou DNA byla uchovávána ještě „zásobní kopie“ genetického programu, umožňující napravit chyby v dalších pokoleních!

Slon v salonu

Prof. H. S. Lipson z univerzity v Manchesteru připomíná: „Evoluce se transformovala na osobité vědecké náboženství: téměř všichni vědci ji přijali a mnozí z nich jsou ochotni přizpůsobit jí svá pozorování.“ Nositel Nobelovy ceny Francis Crick, který byl spoluobjevitelem dvojité hélix DNA, upozorňoval, že „biolog musí vždy pamatovat, že to, co vidí, nebylo projektováno, ale je to výsledek evoluce“. Dokonce, i když vědec vidí, že to nemohlo být důsledkem evoluce, nesmí se k tomu přiznat.

Jay Segret ve své knize Creation and Evolution uvádí rozhovor s molekulárním biologem, který se přiznal, že nikdo z jemu známých vědců, zkoumajících geny, nevěří v evoluci v nich obsažených informací. Tentýž biolog si myslí, že tato informace musela být stvořena „geniem nad všech génie“, ale přesto ve svých odborných článcích musí psát, že „vznikla evolucí“. Kdyby psal jinak, jeho články by nebyly zveřejněny v odborných časopisech a on by ztratil financování svého výzkumu a následně by byl propuštěn z práce.

Tento biolog řekl, že takto se musí vědec rozhodovat mezi dvěma hloupostmi: na jedné straně je hloupost věřit v evoluci, když člověk vidí vědeckou pravdu, na straně druhé je hloupost říkat, že v evoluci nevěří. Vědec tuto situaci přirovnal k chování slona v salonu, přičemž by tvrdil, že slon tam není. Slon

troubí, dupe, kope do věcí a některé shazuje, žere tuny sena a smrdí jako slon – a při tom všem je třeba se tvářit, že tam není!

Co z toho vyplývá?

Jako shrnutí zacituji Jonathana Greye:

„Objevil jsem pro sebe několik věcí, kterým se každý musí přizpůsobit:

Vědci nikdy nepozorovali, aby chemické reakce vytvářely složité části DNA.

Život nemůže samovolně vzniknout z neživota.

Nejjednodušší živé organismy jsou složeny neredukovatelně [to znamená, že neexistuje žádná jednodušší forma života, ze které by se mohly vyvinout - pozn. autora]. DNA nevytváří novou informaci, jen ji přenáší.

Z toho vyplývá, že neexistují přirozené procesy, které by mohly vést ke vzniku a vývoji života. Neexistují vědecky potvrzené mechanismy tohoto typu. **Nezlobte se, skeptici, ale takový stav má jen jedno racionální vysvětlení: život musel být od začátku vyprojektován a poté stvořen**“ (The Forbidden Secret, 2011, S. 46).

Když bereme v úvahu neúprosný druhý termodynamický zákon, musíme přijmout jako fakt, že samovolný vývoj čehokoli je nemožný a že na počátku vše bylo mnohem dokonalejší než dnes. Takto nás vědecká fakta vedou k uznání Boha Stvořitele, který nás stvořil ke své podobě (viz Gn 1,27) a touží, abychom ho poznávali.

Svatý Pavel v Areopagu řekl: „Co tedy uctíváte, ačkoli to neznáte, to vám já zvěstuji. Bůh, který stvořil svět a vše, co je v něm, protože je Pánem nebe i země... od nikoho z nás není daleko... Bůh prohlédl časy nevědomosti a nyní zvěstuje lidem, aby všichni a všude dělali pokání, neboť určil den, kdy bude spravedlivě soudit zeměkruh skrze muže, kterého k tomu ustanovil a všem osvědčil tím, že ho vzkřísil z mrtvých“ (Sk 17,23-31).

Neobelhávejte jeden druhého. Svlečte ze sebe člověka starého s jeho počínáním, a oblečte člověka nového, který se obnovuje k správnému poznání, aby se podobal svému Stvořiteli.“ (Kol 3,9-10).

(podle Milujte sa)

Tarotové karty ti neřeknou pravdu

Samotné používání tarotových karet je totožné s používáním zaklínadel, která mají za cíl vyvolávat duchy.

Věnovala jsem se marseilskému tarotu, který má největší magické možnosti... Bylo to podle mě ženské, podporovalo to moji sebejistotu a dávalo mi to moc, zvláště tehdy, když se z karet dalo vyčíst něco pro člověka, který se přicházel se mnou poradit. Na začátku jsem se musela naučit rozkládat karty, vykládat jejich význam a souvislost mezi kartami. Potřebovala jsem na to trochu času, ale moc jsem se snažila a celá jsem se do toho vložila. Kontemplovala jsem karty, povídala jsem si s nimi jako s živým člověkem. V podstatě už po několika týdnech jsem cítila, že se mi daří. Lidé mi kladli otázky a já jsem jim vysvětlovala jejich situaci nebo předpověděla, co se stane a co mají dělat, aby byli šťastní. Věštila jsem zadarmo. Už po roce jsem byla výborná, po dvou letech úžasná a věnovala jsem se už jen kartám. Přicházely ke mně přítelkyně a já jsem jim pomáhala v těžkých životních situacích, radila jsem jim podle karet. Byla jsem přesvědčena, že je to mé životní poslání; chtěla jsem pomáhat druhým. Neviděla jsem na tom nic špatného, ale způsob, který jsem si zvolila, byl naprosto zhoubný...

Tehdy se ještě nedělo nic mimořádného. Ze začátku jsem dokonce chodila do kostela tak, jako většina lidí. Postupně jsem však už nepotřebovala kostel a zřekla jsem se mše svaté (na dlouhá léta, jak se ukázalo později). Všechno probíhalo docela dobře a jistě by to ještě pokračovalo, kdyby můj otec nepostřehl, že stále sedím doma, nikde nechodím a stále hůř vypadám. Já jsem to tehdy jaksi nevnímala. Můj táta se dovtipil, že zřídlem problému jsou karty. Celý můj tehdejší život se točil kolem tarotových karet... A já jsem si vůbec neuvědomovala, že se tím ponořuji do okultismu...

Všechny reklamy na tarotové karty ve mně vyvolávaly neovladatelný touhu mít je zpět. Strašně jsem se trápila. Vedla jsem vnitřní boj o přežití, neměla jsem radost ani chuť žít. Nedokázala jsem přemýšlet o normálních věcech. Ztrácela jsem smysl vlastní existence.

Občas jsem mívala chvíle, kdy jsem se pokoušela modlit, ale šlo mi to velmi těžko. Prosila jsem Boha, aby mi vrátil normální vnímání světa. Věděla jsem, že můj stav nemá jen psychický podklad. Napadaly mně zvláštní obrazy – jen tak, bez příčiny. V myšlenkách jsem viděla události, které se týkaly budoucnosti: smrt, nemoci a lidská neštěstí. To, co se ukazovalo, když jsem vykládala karty pro zákazníky, přicházelo nyní samo, bez karet a neočekávaně, dokonce proti mé vůli. Modlila jsem se a cítila jsem, že moje modlitba je slabá. Věděla jsem, že nejsem sama. Kdosi mi celá léta pomáhal rozvíjet můj věštecký talent, ale já jsem si prostě myslela, že myšlenky a vidění pocházejí ode mě, tedy z karet, které jsem dobře vykládala... V mé hlavě najednou vznikaly rouhavé myšlenky, které jsem nedokázala ovládnout. Kdosi mě probouzel uprostřed noci, v pokoji jsem vnímala jakousi zlověstnou přítomnost, napadaly mě sebevražedné myšlenky a já jsem se strachem svíjela. Bylo to, jako by Zlý bojoval o to, co ztrácí, a vyhrožoval, že mě zabije... Bojovala jsem o klid myšlenek – a prohrávala jsem. Život pro mě ztrácel jiskru. Když jsem byla v pokoji a snažila se usnout, po posteli mi lezli velcí černí brouci a světlo se samo zapínalo. Mnohokrát, když jsem se vracela domů, jsem potkávala zvláštní lidi, šílence s posedlostí v očích. Zastavovali mě, na něco se mě vyptávali... Viděla jsem, že všichni mají něco společného. Bylo to, jako by mi Zlý posílal podezřelé lidi, aby mi ukázal, že svět patří jemu a že mu neuteču. Občas jsem v pokoji slyšela zlověstné vrčení psa - asi to byl pes, protože jsem to jen slyšela, ale i tak to bylo hrozné. Nekonečná muka...

Měla jsem již připravený plán sebevraždy. Naštěstí... jednou si duchovně citlivý člověk všiml, že se jaksi podivně ve své uzavřenosti měním. Málokdo si toho všiml, protože navenek jsem byla normální. Byla jsem vyčerpaná bojem. Když se jiní za mě modlili, vracely se mi síly. Když je člověk již natolik silný, že si uvědomuje závažnost problému, musí se slavnostně zřeknout nepravosti a začít cestu nápravy svého života. Dlouho jsem se připravovala na tuto chvíli. Podpírána mnoha modlitbami známých lidí jednoho dne jsem se vnitřně zřekla zla, jakéhokoli okultismu ve jménu Ježíše Krista. Proběhlo to přes den, v mém pokoji, kde jsem vždy věštila. Ve chvíli, kdy jsem se slavnostně rozhodla skoncovat s tarotovými kartami, jsem najednou

v pokoji zahlédla ohyznou bytost podobnou vlkodlakovi, avšak mnohem reálnější a ošklivější. Stála jsem jako zkamenělá. Pamatuji si nenávisť v očích toho monstra – něco takového jsem neviděla u žádného člověka! Intuitivně jsem se začala modlit Zdrávas Maria... Po chvílce obluda zmizela a už nikdy se nejevila. Matka Boží vždy přichází na pomoc. Ona je mimořádným ztělesněním krásy, čistoty a pokory a zlí duchové reagují na Pannu Marii jako krysy při pohledu na oheň v tmavém sklepe.

Po této události jsem se vydala k exorcistovi, abych se očistila, osvobodila a uzdravila ve jménu Ježíše Krista silou jeho milosti. Těchto setkání bylo několik.

Od té doby uplynulo pět let. Je to dostatečně dlouhou dobu na to, abych si uvědomila zpusťování, jaké ve mně způsobily mé svazky s okultismem. Chválím Ježíše za to, že mě vytrhl z pekla a postupně mě obnovuje. Bohužel je mnoho takových, kteří nechtějí vyznat tento hřích a setrvávají v otroctví zlého ducha.

Když se teď dělím o svou zkušenost, chtěla bych všechny varovat před nebezpečím věštění. Scénář je stále stejný: vtáhnout, zadržet a zničit – dříve či později. Celkový chaos v životě je příčinou toho, že hledáme rychlé odpovědi. Věštění nabízí takovou odpověď. Často se od věstkyň dozvídáme takové věci, které kromě nás nemůže nikdo vědět, a to nás udivuje. Ani dokonalý psychologický rozhovor a rozbor by nepřinesl podobné informace. A v tom je vlastně háček, na který se lidé dají chytit, protože si myslí, že všechno, co říká věstkyň, je pravda.

Predevším je třeba vědět, že tarotové karty jednoznačně patří do světa magie. Karty jsou vymyšleny tak, aby démon mohl působit v našem životě v širokém záběru, a tím nás zotročovat a předstírat, že všechno ví. Samotné používání tarotových karet je totožné s používáním zaklínadel, která mají za cíl vyvolávat duchy. Věstec o tom nemusí vědět – a vlastně jde o to, aby nevěděl. Když klademe kartám otázky, prohřešujeme se proti prvnímu přikázání, které říká, že Bůh má být jediným Pánem našeho života. Tímto hříchem se dobrovolně odevzdáváme pod vládu zlých duchů. Zbytek probíhá podle klasického schématu zotročení. Démoni, kteří využívají karty, neznají budoucnost, ale ji tak usměrňují, aby člověka přivedli k věčnému zatracení. Jsou mimořádně inteligentní a snaží se udržet věstce ve stavu hříchu, protože tehdy mají k němu snadný přístup. Znají osobnost věstce (věstkyňi), všechny jeho (její) slabosti

a hříchy. Prostřednictvím vhodné manipulace udržují věštce (věštkyni) v domněnání, že má výjimečné schopnosti. Často si takový člověk myslí, že tyto dary pocházejí od Boha, a to je dvojnásobný problém.

Okultní zkušenost, byť i v podobě věštění, zanechává po sobě velmi dlouhou stopu. Jedním z důsledků je nechuť modlit se a odpor k Církvi. Vím, že Zlý sám od sebe nepustí nikoho, koho drží ve svých drápech. Na počátku ti zajistí zdánlivý klid, podsune ti nějaké mimořádné schopnosti – a pak tě zničí. Pokud mu to dovolíš, odebere ti lásku a nahradí ji zkázou. Později tě přesvědčí, že je to vina jiných lidí... Pokud se člověk včas neprobudí a neuvěří, že Ježíš je jediný Spasitel, který má moc všechno obnovit, jeho život bude celou dobu poznamenán mučivým duchovním zotročením.

K tomu, abychom získali milost uzdravení, potřebujeme pokoru a otevřenost k milosrdnému Ježíši, který odpouští všechny hříchy a zcela osvobozuje z otroctví okultismu. Lidé, kteří se věnovali okultismu, se musí vyzpovídat a potom se každý den s naprostou důvěrou a trpělivostí odevzdávat Ježíši, aby pokračoval proces jejich uzdravení a návratu k životu. Musí se to dít v každodenní vytrvalé modlitbě, prostřednictvím častého přijímání Eucharistie, pravidelné zpovědi a práci na sobě pod vedením zpovědníka. Velkou pomocí je služba exorcisty, porada s křesťanským psychologem a podpora modlitební skupiny.

Prostřednictvím častého přijímání Eucharistie, pravidelné zpovědi a práci na sobě pod vedením zpovědníka. Velkou pomocí je služba exorcisty, porada s křesťanským psychologem a podpora modlitební skupiny.

Pokud žijeme na světě, můžeme vyhrát život. A sázka je velmi vysoká: spása nebo zatracení. Bůh nám dal prostředky k tomu, abychom zvítězili a neztratili se. Jsem šťastná, že žiji v přátelství s Bohem. Byl, je a vždy bude silnější a může vše proměnit, odevzdáme-li mu celý život. Kdysi jsem vstoupila do smrti a ani jsem netušila, že mě zabijejí. Proto, abych se znovu neztratila, se celá odevzdávám Božímu milosrdenství: „Ó, milostivý Bože, ty jediný mě můžeš ospravedlnit a neodmítneš mě nikdy, když se vyberu zkroušená k tvému milosrdnému srdci, které nikdy nikoho neodmítlo, i kdyby byl největším hříšníkem“ (Deníček 1730).

(podle Milujte sa)

Nezlehčujme morální principy

Spolužití mladých lidí před manželstvím je opravdu palčivý problém. Tento fenomén je už tak rozšířený, že málokdo se nad ním ještě pozastaví.

Dnes je jaksi v módě, když žijí mladí před svatbou spolu „na zkoušku“. Argumentují: Vždyť se alespoň ukáže, jestli se k sobě hodíme; nebo ve smyslu nebudeme mít tolik administrativních problémů, pokud se rozejdeme. Jak byste vysvětlili, že tento model uvažování není tím správným?

Bronislava

Bohužel musíme konstatovat, že velmi často i křesťanští rodiče tolerují společné bydlení mladých před manželstvím a mnohdy i v jejich vlastním bytě. A tady je do jisté míry jádro celého problému. Zatímco před několika desetiletími se to považovalo pro křesťana za nepřijatelné, v současnosti to nejednou samotní křesťané odbydou jednoduchým: „Dnes je jiná doba.“ Ano, **do**ba se sice změnila, ale **morální normy ne, ty jsou stále platné**. Bohužel se změnilo pouze jejich uvádění, respektive neuvádění do života. Společné bydlení mladých lidí před manželstvím je těžce hříšný stav. Hříšným může být nejen skutek, ale i stav člověka, který žije ve stavu hříchu, v tomto případě v tzv. blízké a trvalé příležitosti k těžkému hříchu, což znamená ve stavu, že je pro něj velmi snadné spáchat těžký hřích a nedělá nic, aby se z toho stavu dostal. To je stav mladých lidí žijících spolu před uzavřením manželství, i kdyby si rovnou řekli, že oni žít intimně nebudou.

Katechismus Katolické církve k tomuto rozšířenému fenoménu konstatuje: „Konkubinát, odmítání manželství jako takového, neschopnost zavázat se dlouhodobými závazky urážejí důstojnost manželství, ničí samu ideu rodiny a oslabují smysl pro věrnost. Jsou v rozporu s morálním zákonem: pohlavní úkon má mít místo jedině v manželství. Mimo něj je vždy těžkým hříchem a vylučuje ze svátostného přijímání“ (KKC, 2390).

Velkým problémem je situace, kdy mladí, kteří spolu žijí před manželstvím, se už nad tím nejen nezamýšlejí, ale právě naopak, jak uvádíte i ve své otázce,

SUPREMI

Encyklika papeže Lva XIII. o pobožnosti svatého růžence

Všem patriarchům, primasům, arcibiskupům a biskupům katolického světa v milosti a společenství Apoštolského stolce.

Ctihodní bratři, zdraví a apoštolské požehnání.

1. Nejvyšší apoštolský úřad, který vykonáváme, a mimořádně obtížná situace této doby nás denně varují a téměř nutí, abychom pečlivě bděli nad integritou Církve, a to tím více, čím větší jsou pohromy, kterými trpí. Zatímco se tedy všemožně snažíme zachovat práva Církve a odstranit nebo odrazit současná nebo potenciální nebezpečí, neustále hledáme pomoc z nebe – jediného prostředku, jak něčeho dosáhnout -, aby naše práce a naše péče dosáhly vytouženého cíle. Domníváme se, že k tomuto cíli nemůže být jistějšího a účinnějšího prostředku než nábožností a zbožností získat přízeň Panny Marie, Matky Boží, strážkyně našeho pokoje a služebnice nebeské milosti, která je umístěna na samém vrcholu moci a slávy v nebi, aby mohla udělovat pomoc svého patronátu lidem, kteří se skrze mnohé námahy a nebezpečí snaží dosáhnout onoho věčného města. Nyní, když se blíží výročí přechetných a nesmírně velkých milostí, které křesťanský lid získává díky pobožnosti svatého růžence, si přejeme, aby stejnou pobožnost celý katolický svět s největší vážností obětoval Nejsvětější Panně. Toužíme, aby na její přímluvu byl její božský Syn uklidněn a obměkčen a přispěl nám pomocí vůči zlu, které nás trápí. Chceme skrze naši autoritu a horlivost podnítit zbožnost lidu.

2. Vždy bylo zvykem katolíků v nebezpečí a v nepokojných dobách utíkat se k Panně Marii a hledat pokoj v její mateřské dobrotě, což ukazuje, že Katolická církev vždy a oprávněně vkládala veškerou svou naději a důvěru v Matku Boží. A vskutku Neposkvrněná Panna, vyvolená za Matku Boží, a tím spojená se svým Synem v díle spásy člověka, má u Něho větší přízeň a moc, než jakou kdy získal a může získat kterýkoli lidský nebo andělský tvor. A protože je jejím největším potěšením poskytovat svou pomoc a útěchu těm, kdo ji hledají, nelze pochybovat o tom, že by ráda, ba dokonce s velkým zájmem přijala touhu všeobecné Církve.

3. Tato oddanost, tak velká a tak jistá, vůči vznešené Královně nebes, nikdy nezářila s takovým leskem, jako když se zdálo, že bojující Boží církev je ohrožena násilím kacířství, které se šíří v zahraničí, nebo nesnesitelnou morální zkažeností či útoky mocných nepřátel. Starověké i moderní dějiny a církevní kroniky svědčí o veřejných i soukromých prosbách adresovaných Matce Boží, o pomoci, kterou poskytla, a o míru a pokoji, který od Boha vyprosila. Odtud pramení její slavné tituly Utěšitelky, mocné a vítězné Pomocnice ve válce a Dárkyně míru. A mezi nimi je třeba zvláště připomínat onen známý titul

odvozený z růžence, jímž byly slavnostně zvěčněny významné výhody, které získala pro celé křesťanstvo. Není mezi vámi nikdo, ctihodní bratři, kdo by si nevzpomněl, jak velké útrapy a zármutek utrpěla svatá Boží církev od albigenských kacířů, kteří vzešli ze sekty pozdějších manichejců, a kteří svými zhoubnými bludy naplnili jižní Francii i další části latinského světa a všude přenášeli hrůzu svých zbraní. Snažili se vládnout široko daleko masakrováním a ničením.

Náš milosrdný Bůh, jak víte, postavil proti těmto nejhorším nepřítelům nejsvětějšího muže, slavného otce a zakladatele dominikánského řádu. Velký poctivostí svého učení, příkladem ctností a apoštolskou prací neohroženě útočil na nepřítele Katolické církve, a to nikoliv silou zbraní, ale zcela se spoléhal na modlitbu, kterou jako první zavedl pod názvem svatý růženec, a kterou on a jeho žáci rozšířili po celé zemi. Veden božským vnuknutím a milostí předvídal, že tato pobožnost bude jako nejmocnější válečná zbraň prostředkem, jak zahnat nepřítel na útěk a zmást jeho troufalost a šílenou bezbožnost. Takový byl skutečně její výsledek. Díky této nové metodě modlitby – když byla přijata a správně prováděna tak, jak ji ustanovil svatý otec Dominik - se začala vracet zbožnost, víra a jednota a plány a úklady kacířů se rozpadaly.

Mnoho poutníků se také vrátilo na cestu spásy. Hněv bezbožníků byl zadržán zbraněmi těch katolíků, kteří se rozhodli odrazit jejich útoky.

4. Účinnost a síla této pobožnosti se podivuhodně projevila také v 16. století, kdy obrovské síly Turků hrozily, že téměř celé Evropě vnutí jho pověr a barbarství. Tehdy papež svatý Pius V., poté co vzbudil u všech křesťanských knížat potřebu společné obrany, usiloval především s největší horlivostí o to, aby získal pro křesťanstvo přízeň nejmocnější Matky Boží. Tak vznešený příklad, který v té době nabídl nebi i zemi, kolem něj shromáždil všechna lidská srdce té doby. A tak Kristovi věrní bojovníci, připravení obětovat svůj život a krev za spásu své víry a vlasti, neohroženě vyrazili vstříc nepříteli u Korintského zálivu. Ti, jež se nemohli zúčastnit, vytvořili zbožný oddíl prosebníků, kteří vzývali Marii a svorně ji znovu a znovu zdravili slovy růžence a prosili ji, aby jejich druhům zapojeným do boje dopřála vítězství. Naše svrchovaná Paní skutečně poskytla svou pomoc, neboť v námořní bitvě u Echinadských ostrovů dosáhlo křesťanské loďstvo velkolepého vítězství bez větších ztrát. Nepřítelé zde utrpěli ohromnou porážku.

A právě pro zachování památky na toto velké dobrodíní, které bylo takto uděleno, si tentýž nejsvětější papež přál, aby se výročí tak památného boje slavilo svátkem ke cti Panny Marie Vítězné. Tento svátek potom Řehoř XIII. přejmenoval na "Svátek Svatého růžence". Podobně bylo v minulém století dosaženo významných úspěchů nad Turky u Temesváru v Panonii a na Korfu. V obou případech se tato

vítězství shodovala se svátky Panny Marie a s ukončením veřejných pobožností růžence. To vedlo našeho předchůdce Klementa XL., aby ve své vděčnosti vydal nařízení, že blahoslavená Matka Boží má být každoročně celou Církví zvláště uctívána ve svém růženci.

5. Jelikož je tedy jasně patrné, že tato forma modlitby je zvláště milá Nejsvětější Panně, a že je zvláště vhodná jako prostředek obrany Církve a všech křesťanů, není nijak podivuhodné, že si několik dalších našich předchůdců dalo za cíl podporovat a rozšiřovat její šíření svými velkými doporučeními. Tak Urban IV. dosvědčil, že "každý den svatý růženec získává pro křesťanství nová dobrodíní". Sixtus IV. prohlásil, že tento způsob modlitby "prospívá ke cti Boha a blahoslavené Panny a dobře se hodí k odvrácení hrožících nebezpečí"; Lev X., že "byl ustanoven k odporu proti zhoubným herezím a kacířstvím"; zatímco Julius III. jej nazval "slávou Církve". Stejně tak svatý Pius V., že "s rozšířením této pobožnosti se rozjímání věřících začalo více rozněcovat, jejich modlitby byly vroucnější a rázem se z nich stali jiní lidé; temnota hereze byla rozptýlena a znovu se rozzářilo světlo katolické víry". Nakonec Řehoř XIII. zase prohlásil, že "růženec byl ustanoven svatým Dominikem k utišení Božího hněvu a k vyprošení přímluvy Panny Marie".

6. Vedeni těmito myšlenkami a příklady Našich předchůdců jsme považovali za nanejvýš vhodné z podobných důvodů zahájit slavnostní modlitby a snažit se osvojením modliteb adresovaných Nejsvětější Panně při recitaci růžence získat od jejího syna Ježíše Krista podobnou pomoc proti současným nebezpečím. Máte před očima, ctihodní bratři, zkoušky, kterým je Církev denně vystavena; křesťanská zbožnost, veřejná morálka, ba dokonce i samotná víra, nejvyšší dobro a počátek všech ostatních ctností, to vše je denně ohrožováno největšími nebezpečími.

7. Ani vy nejste jen diváky obtížné situace. Vaše láska je stejně jako ta naše silně zraněna, neboť je to jeden z nejbolestivějších a nejsmutnějších pohledů, když vidíte tolik duší, vykoupených Kristovou krví, jak je víchř bludného věku vytrhl ze spásy a vrhl do propasti věčné smrti. Naše potřeba Boží pomoci je dnes stejně velká, jako když velký Dominik zavedl užívání Mariina růžence jako balzámu na rány svých současníků.

8. Tento velký svátek, vskutku božsky osvícený, pochopil, že žádný lék by nebyl pro zlo jeho doby vhodnější než ten, který vrací lid ke Kristu, jenž "je Cesta, Pravda a Život", častým rozjímáním o spáse, kterou nám získal, a aby hledali u Boha přímluvu té Panny, které je dáno zničit všechny hereze. Proto sestavil růženec tak, aby postupně připomínal tajemství naší spásy. Předmět rozjímání se mísí a jakoby prolíná s andělským pozdravem a s modlitbou adresovanou Bohu, Otci našeho Pána Ježíše Krista.

My, kteří hledáme lék na podobné zlo, proto nepochybujeme, že modlitba, kterou tento neblahoslavenější muž zavedl s takovým užitekem pro katolický svět, bude mít největší účinek při odstraňování neštěstí i v naší době. Nejenže vřele nabádáme všechny křesťany, aby se věnovali recitaci zbožné pobožnosti růžence veřejně nebo soukromě ve svém domě a rodině, a to bez ustání, ale také si přejeme, aby celý měsíc říjen v tomto roce byl zasvěcen svaté Královně růžence. Vyhlášíme a nařizujeme, aby se v celém katolickém světě během tohoto roku slavnostně slavila růžencová pobožnost zvláštními a velkolepými bohoslužbami. Od prvního dne příštího října až do druhého dne následujícího listopadu ať se tedy v každé farnosti, a pokud to církevní autorita uzná za vhodné a užitečné, v každé kapli zasvěcené Nejsvětější Panně – odříkává pět desátek růžence s přidavkem loretánské litanie.

Přejeme si, aby se lid často účastnil těchto zbožných cvičení, a chceme, aby se buď sloužila mše svatá u oltáře, nebo aby byla Nejsvětější svátost vystavena k adoraci věřících a aby se poté zbožnému shromáždění udělovalo svátostné požehnání. Velmi schvalujeme, aby bratrstva svatého růžence Nejsvětější Panny šla v procesí podle starobylého zvyku městem jako veřejný projev zbožnosti. A v místech, kde to není možné, necht' je to nahrazeno vytrvalejšími návštěvami kostelů a necht' se horlivost zbožnosti projevuje ještě větší pílí v praktikování křesťanských ctností.

9. Ve prospěch těch, kteří budou jednat tak, jak jsme výše stanovili, jsme rádi otevřeli nebeskou pokladnici Církve, aby v ní mohli ihned nalézt povzbuzení a odměnu za svou zbožnost. Proto udělujeme všem, kdo se v předepsaném čase zúčastní veřejné recitace růžence a litaní a budou se modlit na Náš úmysl, sedm let a sedmkrát čtyřicet dní odpustků, které lze pokaždé získat. Přejeme si, aby se na těchto milostech podíleli i ti, kterým brání zákonná příčina v účasti na těchto veřejných modlitbách, o nichž jsme mluvili, za předpokladu, že tyto pobožnosti praktikovali v soukromí a modlili se k Bohu na Náš úmysl. Promíjíme všechny tresty a pokuty za spáchané hříchy ve formě papežských odpustků všem, kteří ve stanoveném čase buď veřejně v kostelích, nebo soukromě doma (pokud jim v tom brání zákonná příčina) alespoň dvakrát vykonali tato zbožná cvičení; a kteří po

řádné zpovědi přistoupili ke svatému stolu. Dále udělujeme plnomocné odpustky těm, kteří buď na svátek Panny Marie Růžencové, nebo v jeho oktávu, poté, co podobně očistili svou duši spásitelnou zpovědí, přistoupili ke stolu Kristovu a modlili se v některém kostele podle našeho úmyslu k Bohu a Panně Marii za potřeby Církve.

10. A vy, ctihodní bratři, - čím více vám leží na srdci Mariina čest a blaho lidské společnosti, tím usilovněji se snažte pěstovat zbožnost lidí k velké Panně a zvyšovat jejich důvěru v ni. Věříme, že je součástí záměrů Prozřetelnosti, aby v těchto pro Církev těžkých časech starobylá úcta k vznešené Panně žila a vzkvétala uprostřed největší části křesťanského světa. Kéž by nyní křesťanské národy, podnícené Našimi výzvami a zapálené vašimi apely, hledaly ochranu Panny Marie s horlivostí den ode dne větší. Kéž by se stále více upínaly k praktikování růžence, k této pobožnosti, kterou měli ve zvyku praktikovat naši předkové, a to nejen jako vždy připravený lék na svá neštěstí, ale i jako celý odznak křesťanské zbožnosti. Nebeská patronka lidského rodu s radostí přijme tyto modlitby a prosby a snadno dosáhne toho, aby dobří rostli ve ctnosti a bloudící se vrátili ke spáse a činili pokání. Aby Bůh, který je mstitelem zločinů, byl pohnut k milosrdenství a soucitu a vysvobodil křesťanstvo i občanskou společnost ze všech nebezpečí a navrátil jim tolik vytoužený mír.

11. Povzbuzeni touto nadějí prosíme samotného Boha, aby vám, ctihodní bratři, skrze Tu, do níž vložil plnost všeho dobra, s neuvěřitelnější touhou Našeho srdce udělil veškerou plnost nebeského požehnání. Jako jeho předzvěst a příslib vám, vašemu kléru a lidu svěřenému vaší péči s láskou udělujeme apoštolské požehnání.

Dáno v Římě u svatého Petra 1. září 1883, v šestém roce našeho pontifikátu.

Leo P. P. XIII -

považují to svým způsobem za zodpovědnější, protože si myslí, že je to může uchránit před zklamáním a ušetřit administrativních peripetií vyplývajících z případného rozchodu.

Podle Božího plánu s člověkem důstojně provedený sexuální styk ve své podstatě vyjadřuje lásku totálního sebedarování dvou osob opačného pohlaví, tedy manželů. Sexuální styk mezi dvěma nesezdanými je tedy gesto, které chce vyjádřit něco, co není pravda. Pokud neuzavřeli platný manželský svazek, nelze hovořit o totálním darování, protože mají stále otevřená „zadní vrátka“. Uznání zákonnou autoritou (Církev nebo v případě nepokřtěných stát) je nezbytnou podmínkou, aby se mohlo mluvit o platně uzavřeném manželském svazku. Manželství vzniká vzájemným souhlasem a ne projevy lásky, jakkoli by byla silná. Sexuální život dvou lidí má vždy, ať už si to přiznají nebo ne, společenský rozměr, který je vyjádřený právě přítomností autority – civilní (v případě nepokřtěných) nebo církevní (v případě pokřtěných). Vzhledem k tomu, že jedním z vnitřních a neoddělitelných cílů sexuality je plodění dětí, je sexuální styk normální a Bohem chtěný prostředek k rozšiřování společnosti. A proto sexuální život nikdy není čistě soukromá věc muže a ženy, ale má vnitřně neoddělitelný společenský rozměr. Je zřejmé, že ve vztahu, který nemá punc definitivního rozhodnutí, není místo pro radostné přijetí dítěte. To se a priori vnímá jako nepříjemná náhoda nebo nechtěný důsledek vztahu.

Mladí lidé, kteří žijí ve „volných svazcích“ ztrácejí citlivost pro pravou lásku, jejíž charakteristickou vlastností je definitivnost, a věru, že je možné s někým navždy spojit svůj život. Říci někomu: miluji tě a vyjádřit to gestem úplného a výlučného daru své osoby, což je nejvnitřnějším obsahem pohlavního styku, je samo o sobě zavazující na celý život. Když to někdo lehkovážně, nezodpovědně a opakovaně „řekne“ více osobám v životě, ničí si tím vlastně nejhlubší nitro a zároveň obelhává druhou osobu. Takže vztah „na zkoušku“, ve kterém mladí žijí jakoby manželé, je ve své podstatě lži. To se, ať chtějí nebo nechtějí, nevyhnutelně projeví na jejich vnitřním pokoji, vztazích k druhým osobám a názorech na ty nejvznešenější hodnoty života, jako je láska, mezilidské vztahy, manželství, důstojnost člověka, děti apod.

Je třeba zároveň zdůraznit, že zmíněný postoj mladých lidí škodí nejen jim, ale i celé společnosti, protože pohoršuje jiné; neboli díky špatnému příkladu způsobuje rozšiřování hříchu, a tím vytváří zdánlivý dojem „normalnosti“.

(podle KN)

Boží andělé nás posilují k rozhodnutí pro Boha

Není samozřejmé, že se ptáme i na to, co nemá okamžitý efekt pro náš praktický život, a přesto prohlubuje náš pohled víry.

Vážená redakce,

na jakém principu se pohybují, komunikují duchovní bytosti, myslím anděly? Existují i jiné duchovní bytosti s podobnými projevy ve vztahu k hmotnému světu? Jak je to s duší člověka po smrti? Může dávat žijícímu na vědomí svoji existenci? Jsou jisté skutečnosti, které naznačují přítomnost této specifické komunikace?

Josef

Pokud by místo otázky o andělech zazněla otázka o člověku: „na jakém principu

komunikuje člověk“, bylo by možné o něco jednodušeji odpovědět. Máme totiž osobní zkušenost, protože člověk si uvědomuje sebe samého a hlouběji sebe poznává ve vztahu k jiným lidem. Stejně tak obecnou, to znamená, že člověk zkoumá člověka a lidi přírodovědnými, jakož i humanitními vědami a z toho vyplývá poznání, kdo je a může být člověk. Ale, paradoxně, definice o člověku, na které by se shodli všichni přemýšlející lidé, dosud neexistuje.

O to víc člověk nemůže mluvit o andělovi tak, jak mluví člověk o člověku. Rozum, který nám byl dán, nemůže dokázat existenci andělů a exaktně popsat jejich působení k našemu světu. To je dobrá zpráva, protože tato „neschopnost“ brzdí nezdravou zvědavost a chrání důstojnost člověka před začarovaným kruhem mytologie, okultismu a esotericko-komerčních snah uspat a obelhávat

člověka tzv. „pozitivními energiemi“, které občas nazývají „anděly“, a tím nedělají nic jiného, jen poukazují na fiktivní dokonalost člověka, která nemůže obsáhnout skutečnosti, které ho přesahují. Obecně to platí i o snaze člověka vidět to, co mu je zahaleno.

V nicejsko-caříhradském vyznání víry vyznáváme: „Věřím v jednoho Boha, Otce všemohoucího, Stvořitele nebe i země, světa viditelného i neviditelného.“ Jedině v optice víry v Boha a jeho plánu stvoření a vykoupení můžeme správně hledět na svědectví o andělech, které nacházíme ve Písmu svatém, v Tradici Církve a v liturgii - anděl - posel se ve Písmu svatém vyskytuje na mnoha místech, a to v okamžiku konkrétních, klíčových událostí dějin spásy, které mají svůj vrchol v osobě Ježíše Krista, Boha, který se stal člověkem, abychom měli účast na jeho životě. Připomeňme si například působení andělů Rafaela, Gabriela a Michaela. Slouží jako Boží poslové, kteří mluví k lidem a dávají jim příkazy a usměrnění, pomáhají a přednášejí jejich prosby Bohu a sami Boha oslavují svými chvalozpěvy. Počet andělů je nesmírný. Neznáme jména všech stvořených andělů a duchovních bytostí.

Před stvořením duchovního a materiálního světa andělé neexistovali. Bůh je stvořil jako netělesné - duchovní bytosti: poznávající, se schopností svobodně se rozhodovat. Boží andělé vidí Boha jako Dobro, Lásku, Pravdu, Spravedlnost, Milosrdenství a Krásu. To je pohání k rozhodnutí milovat Boha pro něho samého a sloužit jako jeho poslové k ochraně jednotlivého člověka (strážný anděl) i celých národů, kterým pomáhají nasměrovat jejich poznání a vůli k poznání Božích cest a rozhodnutí se pro Boha. Můžeme si vzpomenout na zjevení se „anděla Portugalska“ třem fatimským pastevcům, kteří vzpomínají, že jeho přítomnost je naplnila bázní, pokojem a nepopsatelnou krásou. Bůh posílá své anděly, kteří jsou s námi spojeni pro naši spásu. Působí na naše životy Božím světlem, láskou a krásou, abychom i my znali Boha jako největší dobro, které se chce odrazit v našich životech. Boží anděl nepoukazuje na sebe ani nelichotí člověku, ale své bytí usměrňuje na Boží vůli, skrze Krista, prostředníka stvoření a vykoupení, protože skrze něho se všechna stvoření „na nebi i na zemi“ vztahují k Bohu (srov. Kol 1,16; 2,8).

Víra nám říká, že duše člověka je nesmrtelná, není proto důvod k důkazům z „druhé strany“. I když rozum nedokáže proniknout do podstaty duchovního světa, kterým je Bůh obklopen, tento duchovní svět tvoří Boží plán stvoření, vykoupení a podřízení se Kristu. Svědčí o tom i důvěrné propojení mezi věčnou nebeskou liturgií (srov. Zjv 4,8-11), k níž se připojuje liturgie Církve slavená na

zemi. Duše, které hledí na Boží tvář, se spolu s Božími anděly za nás přimlouvají.

Vytváří se tak široké společenství spásy. Anděla a člověka spojují stejné nadpřirozené dějiny spásy, jejichž počátek a cíl je v Ježíši Kristu, který z lásky k nám může „z nebe na zem“ působit způsobem, který „ani oko nevidělo, ani ucho neslyšelo“.

(podle KN)

Narodila se, učila, trpěla a milovala

Narodila se 12. října v německém městě Breslau (dnes polská Wratislav), studovala u prestižního fenomenologa Edmunda Husserla, působila jako asistentka ve Freiburgu, později na pedagogickém institutu v Münsteru. Přijala křesťanství a vstoupila do karmelitánské řehole. Pro svůj židovský původ byla zatčena, odvečena a usmrcena v plynové komoře v Osvětimi.

Zní to jako formule z Kréda: narodila se, rostla v duchu, učila, trpěla, zemřela a milovala. Ano, Edita Steinová - sv. Terezie Benedikta od Kříže – zcela následovala osud Ježíše Krista, až po smrt. Svět možná na ni hledí se sentimentem jen jako na nadanou filozofku, která předčasně přišla o svůj život i talent rukama nacistického gestapa. Kdo však důkladněji zná její duchovní vývoj, ví, že dosáhla vrcholu zralosti a našla to, co dávno hledala. „Toto je pravda,“ prohlásila jako 30-letá po probdělé noci, když přečetla životopis sv. Terezie Avilské u svých přátel konvertitů manželů Conrad-Martiusovců. Po letech hledání Edita pochopila, že pravda není ve vědecko-filosofickém světě, ale spočívá v lásce, tedy ve vztahu. Ale bez předchozí intelektuální cesty by její objev neměl tu sílu.

Našla si vlastní cestu

Pocházela ze židovské rodiny, k matce měla zvláště blízký vztah. Nikdy se nevzdala svých židovských kořenů. Přijetí křtu a vstup do Katolické církve

chácala jako završení židovství, jako jeho naplnění. Vzor našla u svého učitele v Göttingenu Edmunda Husserla, který také konvertoval ze židovství (na protestantismus). Edita si však našla vlastní cestu – ve filosofii i ve víře.

Po studiu psychologie pocítila potřebu objektivnějšího přístupu k pravdě. Našla ho ve filosofii, konkrétně v Husserlově fenomenologii, podle které se jevy a věci odhalují samy ve své podstatě. Později ji okouzila filosofie hodnot Maxe Schelera. „Byl úplně proniknut myšlenkami katolicismu, které podával s největší jemností a elegancí ducha,“ prohlásila. Setkávala se s velkými osobnostmi své doby, v kruhu kterých si formovala postoje. Zнала se také s Martinem Heideggerem, ale kvůli svému židovskému původu v nacistickém režimu nedosáhla jeho kariéry. On sám se zřekl poskytnout jí pomoc.

První setkání s utrpením

Editu však nezlomila tato zklamání. Důsledně kráčela za tím nejdůležitějším v životě. Vedle fenomenologických studií překládala do němčiny spisy Tomáše Akvinského, Dionýsa Areopagity, Johna H. Newmana, sv. Jana z Kříže.

S utrpením se setkala na vlastní kůži, když během války zemřel její přítel, evangelický farář Adolf Reinach. Navštívila jeho ženu a byla ohromena vyrovnaností, s jakou vdova snášela svou bolest. „Poprvé v životě jsem zahlédla smysl Církve zrozené z Kristova utrpení a vítězící nad žihadlem smrti,“ píše. Všechny střípky Editiných životních zkušeností přispěly k jejímu rozhodnutí vstoupit do Katolické církve, ale především hluboká touha po pravdě, která ji neuzavřela do jediné náboženské víry. Edita pochopila, že každý je předurčen k tomu, aby krácel k vrcholu lidského naplnění. Na matčinu poznámku, že člověk může být zbožný i v židovském náboženství, odpověděla: „Ano, dokud se nenaučí něco lepšího.“

Objevila zdroj štěstí

Edita pochopila, že ani filosofie nedává uspokojivou odpověď na všechny její otázky. Po objevení Krista začíná její „kariéra“ stoupat; už se nechce zabývat ničím jiným než důsledky svého objevu. V knize *Konečné a věčné bytí* tvůrčím způsobem srovnává Husserla a Tomáše Akvinského, zabývá se konečným smyslem bytí a objevuje souvislost mezi teologií a filosofií. Nakonec prohlašuje: „Víra je blíže božské moudrosti než všechny filosofické

a teologické vědy“. Na svátek svaté Terezie 15. října 1933 vstupuje do karmelitánského kláštera v Kolíně nad Rýnem a přijímá jméno Terezie Benedikta. „Stát se Kristovou nevěstou znamená patřit mu a nedávat přednost ničemu před láskou k němu,“ píše v dopise svým přátelům v Münsteru. Vnitřní život se stává nehlubším zdrojem jejího štěstí. Zcela se odevzdává do Božích rukou a do noci budoucnosti, která ji v příštích letech čeká. Její budoucí osud je poznamenán utrpením, které se dramaticky stupňuje. Terezie se vydává na křížovou cestu, ale ještě předtím prožívá velkou radost v podobě věčných slibů a křtu své rodné sestry Rózy v Čáchách.

Křížová cesta není teorie

Skutečnou nit poselství této velké učitelky Církve lze uchopit až prostřednictvím poslední etapy jejího života – prostřednictvím kříže. Nauka o kříži je jejím posledním nedokončeným dílem, na kterém pracovala v klášteře. Skutečnost, že ji nedokončila, je symbolická, protože kříž nelze vyučovat žádnou teorií, pouze vlastní zkušeností. Důležité však je, že předem znala jeho význam a cenu. Jako karmelitánka se důkladně seznámila s mystickými spisy sv. Jana od Kříže. On se stal jejím učitelem, ona jeho tvůrčí žákyní. Terezie Benedikta se plně věnovala mystice, ale ne proto, aby unikla světu, neboť snášela utrpení tím nejskutečnějším způsobem. O jejím dalším osudu víme jen z faktů: pronásledování gestapem, převoz, deportace do koncentračního tábora a nakonec smrt v plynové komoře. Dochovaly se i útržky svědectví o tom, jak trpělivě přijímala vše na cestě ke kříži, a dokonce utěšovala ostatní. Její vnitřní myšlenkové pochody na konci jejího výstupu ke svatosti nám zůstaly skryty. Můžeme je však zpětně dešifrovat na základě jejího díla.

Svědectví židovské ženy pro Židy

Edita se vydala utrpení z lásky. Když obětující se osoba objeví v lásce smysl, je schopna překročit hranice lidských možností. Edita nevyhledávala bezprostřední utrpení, přijímala jen to, co přicházelo jako nevyhnutelný důsledek jejího poctivého postoje k životu. Nezapírala, že je Židovka, a svou solidaritou až na hranici smrti vydávala svědectví i o křesťanství svého národa. Zemřela pro svůj původ a pro svou víru. Z Janových spisů pocho-

pila, že Bůh dává život výměnou za smrt. „Postupný rozpad přírody dává nadpřirozenému světlu a božskému životu pokaždé větší prostor,“ napsala jen několik dní předtím, než ji nacisté odvedli z holandského kláštera v Echtu.

Stigmata mučení z lásky

Její poslední řádky napsané z tábora ve Westerborku obsahovaly slova: „Nový člověk má na svém těle stigmata Krista... a zůstává mu bolest z touhy po plnosti života, dokud nevstoupí branou tělesné smrti do světla bez stínu.“ Edita chápala svůj kříž jako projev Boží přízně a každé způsobené zranění jako nové stigma od Pána. Dokonale chápala Janovu „noc ducha a smyslů“ jako čekání na Boží probuzení. Postupně, od let vášnivého hledání pravdy a maximálního intelektuálního rozvoje svého ducha, přes odvalu změnit svůj život, když objevila to nejpodstatnější – lásku –, až po její důkladné vyjádření v oběti kříže, dala světu to nejčitelnější poselství: dala ze sebe všechno, aby nejprve dosáhla svého přirozeného lidského vrcholu, a pak dala z lásky celou plnost svého bytí, aby získala Boha. Udělala to uvědoměle a svobodně, přestože byla uvězněna mezi zdi, neboť „láska je to nejsvobodnější ze všeho, co existuje“.

Pro křesťana neexistuje nic takového jako cizinec. Nejbližší je vždy ten, koho máme přímo před sebou a kdo nejvíce potřebuje naši pomoc.

*EDITA STEIN
(podle KN)*

Jak pokazit dítě deseti tahy

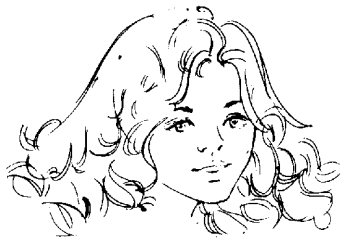

Dosti bylo moudrých rad, jak z dítěte vychovat úžasného člověka. Přijměte nyní rady, jak dítě pokazit. Inspiraci bereme ze stejnojmenné knihy Antonia Mazziho.

Pokud je chcete vychovat špatně, dělejte toto:

Musí být nejkrásnější

Ve Spojených státech matky rády nosí už své malé děti na kliniku kvůli masážím, manikúram a různým jiným procedurám. Módou těchto dní je navštívit vizážistu ne k vyřešení estetických problémů čtyřicetiletých matek, ale k prevenci před fyzickými disharmoniemi jejich dětí, zejména dospívajících. Takový zvyk se v Americe začal po strašném 11. září.

Stres, strach, úzkost existovaly u mnoha dětí již dříve a způsobovaly jejich neschopnost docenit se. Podle odborníků se to všechno spustilo a rozrostlo pádem Dvojčat. Zoufalí rodiče našli v „beauty farm“ mnohem méně komplikované východisko, než jsou klasické postupy jako léky, sezení u psychoanalytiků, dlouhé pobyty v čekárnách běžných i psychiatrických klinik. Tato zpráva mě hned trochu zaskočila. Přemýšlel jsem nad tím a přišel jsem na některé příčiny, které nelze podcenit.

Velmi mnoho dospívajících se dnes neumí přijmout – považují se za ošklivé, velmi ošklivé.

Podle současného mladého člověka je vše, co není vysloveně krásné, ošklivé. Domnívám se, že nemyslitelné úbory teenagerů nejsou jen projevem hanebného exhibicionismu a touhy vyvolat skandál za každou cenu. Tělo se totiž dlouhou dobu obětovalo duchu, práci, potu, vlasti, askezi.

S tělem se však musíme vyrovnat všichni. Je hloupé dělat z něj exponát, ale je nezbytné, abychom se dobře cítili sami v sobě. Domnívám se, že mladí se skrývají za černé brýle, vícebarevné kadeře, piercingy, druky, vysoké podpatky, „twistaky“, počmáraná trička, mikrosukně jako Barbie, nebo sebou pohrdají.

Příliš se smějeme a příliš málo přemýšlíme nad tímto jevem, který určitě nelze podceňovat. Některé děti již prokazují patologické známky vlastního nepřijetí. A některé výtržnosti mohou najít vysvětlení právě zde.

Nepohoršil bych se, kdyby tato móda přišla i do Itálie. Co je lepší, návštěva indického léčitele nebo pohovka u psychoanalytika? Nenuťte mě, abych vám na to odpověděl.

Zranění jsou tak velká, že kdyby stačila aromatická koupel, dobrá masáž, procedury na odstranění akné, které zajistí okouzující vnější krásu našim dětem, aby se zastavily sebevraždy, anorexie a úlety, nespokojoval bych se nad podobnými experimenty. Jen aby se prováděly s mírou, rovnováhou a přehledností a aby se péče o tělo nestala posedlostí. Jediné, s čím bych absolutně nesouhlasil, je plastická úprava, chirurgický zákrok nebo zásah hloubkové kosmetiky.

(Zaručený) návod na špatnou výchovu

1. Co nejpřesvědčivější oznam svému dítěti, že se narodilo v nevhodném okamžiku, nebo že jsi čekal, že bude jiného pohlaví.

2. „Miláčku, ještě si zde ty! Kdybych měl/měla pouze tvého otce (matku), už dávno bych utekl/utekla z domu!“

3. „Kvůli tobě jsem si nikdy neužil života!“

4. „Chceš fašírku nebo zmrzlinu, nebo řízek, nebo hranolky, nebo...?“

5. „Čeká nás Marcela ve své prodejně značkového textilu. Doufám, že nepůjdeš do školy jako nějaký žebrák!“

6. „Zapni si televizor a neotravuj! Mám práci!“

7. „Učitelka neví, kdo jsem já!“

8. „V životě jsou tři neštěstí: být škaredý, chudý a neúspěšný!“

9. „Ty jsi po mně, nerozumíš? Zapišeš se na tanec a hotovo!“

10. „Pokud se ti to nelíbí... Tam jsou dveře!“

13. Pán je můj pastýř...

Mladík nádherně recitoval žalm „Pán je můj pastýř, nic mi nechybí...“ Když ho dokončil, vystoupil stařec. Odkášlal si a pronesl jen první větu. Na to mladík řekl: „Já znám žalm, ale tenhle dědeček zná pastýře.“

Pán i dnes chce každého povodit po svých tajných cestách, **na kterých je hluboký klid a nevidané vidění světa.** Ať nás o tom „poučí“ ten, kdo to alespoň trochu zkusil.

Vraťme se k Mojžíšovi

Písmo svaté nám podává zvláštní zprávu, že **Mojžíš mluvil s Bohem tváří v tvář.** Je to možné? Vždyť tak si povídají nejlepší přátelé. Jak to mohl nevýslovný Pán dovolit?

Jedná se o typicky **kontemplativní modlitbu.** Je to něco uchvacující. Zastavuje se čas, v srdci vládne pokoj, s Pánem se vyměňují myšlenky, je cítit, jak se láska přelévá ze srdce do srdce. Vlastně jde jen o jednu lásku. A „oba“ ji cítí. Bůh i člověk.

Hledat ho!

Boží láska zanechává v lidech velmi výrazné stopy. Po setkání s Pánem přichází Mojžíš k Židům zcela proměněn. **Tvář mu září takovým jasem, že mu jeho rodáci říkají, aby si ji zakryl.**

Svůj zážitek s Pánem zveřejňuje a tvrdí, že Bůh je shovívavý a velmi milostivý... **I Bůh vzdává Mojžíšovi poklonu a v Písmu se píše, že není tiššího služebníka, než je on.**

Vyznávat si lásku

Život lásky mezi člověkem a Bohem je nesmíme slastný. Člověk chce létat. Je mu jedno, jestli bude žít anebo končí... Jen ať je s Pánem.

Člověk jako by se v životě dostal mimo čas. Začíná chápat svět jinak. Žije v přítomnosti Neviditelného. Všechny své skutky obaluje do této nádherné atmosféry. A chce, aby to trvalo a trvalo.

Je to dar

Nechtěl bys i ty žít v takovém vztahu s Pánem? Jistě. Ale je třeba připomenout, že je to dar. Nedá se to na Pánu vynutit“. **On ví komu a kdy to dát.** Ale jistě je, že je třeba dobře žít a hledat ho! (A proto jsme se tolik „točili kolem“ Desatera!)

Síla ze Světla a ticha

Proroci hledají sílu do života v samotě. Tady se odhazuje všechno, i...

1. „Vnější hluk“ (srov. KKC 2628.)

Udělej si experiment: sedni si do křesla, poslouchej a počítej, kolik zvuků k tobě „doletělo“. Bijí do tebe, jako do bubnu. Ukládají se do podvědomí. Mnohé způsobí v tobě neklid. Chceš-li slyšet tichý Boží hlas, před některými musíš uniknout.

2. Vnitřní ticho (srov. KKC 2717.)

Bojíš se ticha? Bojíš se, co se ozve ve tvém svědomí?

Pravdy se neboj. Klidně si zavři oči a zjisti, kolik všelijakých **vnitřních „hlasů“** ti křičí v mysli. Jsi člověk současnosti, a proto máš v sobě obrazy z filmů, obavy, touhy, ... **To vše tě obírá o vnitřní pokoj a jas.** Pochod vzteklých myšlenek lze utlumit. Trochu cviku a je to.

3. Význam ticha

Bůh přichází v tichu. Patří to k jeho stylu. Láska se tehdy nejvíc procítí a objevíš i jiná tajemství. Někteří lidé po dvou minutách modlitby mají toho „akorát“. Ale vydrží-li ještě pár minut, vzniká touha vejít do světa ticha, ve kterém je Bůh. Pán nás tak vnitřně obnoví a za chvíli to pocítí i jiní. (Srov. KKC 529, 2299.)

4. To je to hlavní!

V modlitbě je důležité zvládnout chvíli setkání s Bohem. Může to být i takhle? Představ si, že jdeš na setkání s významným člověkem. Upravuješ si vlasy, podíváš se do zrcadla, odkašleš si, a napjatě očekáváš setkání. Trochu máš trému, protože nevíš, jak tě přijme. A už je to tady. Partner má široký úsměv, následuje přátelské stisknutí rukou a ty cítíš, že mu můžeš všechno říct. Má na tebe čas. Ano, to je ono...

Když si člověk se stresem tyká

Uběhaný podnikatel doběhl pro radu k duchovnímu otci:

„Je to se mnou špatné. Nemám na nic čas. Stále někam spěchám.“ Duchovní otec pokýval hlavou a řekl: „Jako ryba potřebuje vodu, vy potřebujete samotu.“ „Co? Mám nechat podnikání a vstoupit do kláštera?“ „Ne, ne... Jen si ponechte podnikání, ale vstupte do sebe.“

To už musíš zkusit!

Co? Meditaci. Jak na to? Připravme se! **Použijeme rozum, fantazii, srdce i vůli.**

A teď pojďme do toho.

1. Příprava na meditaci

Jak? Zastavením se, odhozením starostí, vhodnou polohou těla, tichem, klidem, určitým nadhledem nad věci, zkontaktováním se s Duchem Svatým... Jednoduše: „**Já a Pán máme na sebe čas.**“

2. Rozum a úžas

Přečti si úryvek z Písma svatého a pak popřemýšlej o událostech, které jsi právě slyšel. Nespěchej. Klid, klid,... Tady nejvíc pracuje **rozum (jde o rozjímání) a jeho nástroje - „dotěrné“ otázky:**

Co svatopisec prožíval, když to psal.
Jaké poselství nám chtěl předat?
Jaké jsou postoje jednotlivých postav?
Děje se i dnes něco podobného?
Mám účast na příběhu z evangelia?
S kterou postavou se nejvíc ztotožňuji?
Co mě nejvíc zaujalo a proč?

3. Fantazie

Neboj se snít. Představ si Pána Ježíše, jeho postoje, slova, gesta... Jak je krásný, šarmantní, čistý, ryzí, férový, dobrý... S jakou lehkostí řeší danou situaci... O co mu jde... Pro velké věci je třeba se nadchnout. Snaží se „nastartovat“ své bytí, aby přijalo Boží energii. A může to být i sněním.

4. Srdce

Není silnější pevnosti, než je srdce naplněné láskou. Kdo ovládá tvé srdce, tomu patříš. Proto si vzbud' lásku k Ježíšovi. „Probud“ své srdce, obdiv, úžas, nadšení, optimismus, radost, vděčnost,... Oživ vztahy k Ježíši. **Snaž se milovat tak, jak nejvíc umíš.** Skákej, výskej, létej... Vždyť zamilovanému je radost žít.

5. Vůle

Když nadšení, „vidění“ Ježíše dosahuje vrcholu, je třeba energii lásky proměnit na skutky. Uvedeš ji tak do života. Někdo to dělá skrze **předsevzetí**. Může zaznít jako myšlenka, která ve mně při setkání s Ježíšem nejvíce „žila“.

Nezapomeň ji uskutečnit. Heslo: „**S láskou se prosekej životem**“ vyžaduje **hrdinu**.

6. Zážitek

Chceš recept na zvládnutí nudy? Tady je. Zkus to všechno uvést do života. Vznikne ti zážitek. Oživiš křesťanství. Evangelium se opět uskuteční. Ježíš bude působit skrze tebe. A svět se změní k lepšímu. Ale hlavně, že ty se stáváš lepším a schopným žít život v nebi.

Slyšel jsi to?

Pokud tě sžírá nuda, chybí ti provokační otázky. Vzdal ses objevovat zapomenuté. Nechceš vstoupit do hlubin života, nechceš objevovat tajemství, zapomenuté světy a tam prožít realitu. Nechceš se nadchnout.

Svět je jedinečný, ale údiv ti už často chybí. Proto: „**Div se světě**“, je velmi důležitá poznámka. Proti ní je: „**To už znám**,“ nebo refrén doby: „**Nemám čas**.“ Kdo zaváhá, zůstane v nudě. **Bojíš se námahy?**

Znáť i jiné řešení, než je toto

Rodina přijela na víkend ke své babičce... Mezi „přivandrovalci“ z města a domorodci z vesnice se strhla nevídaná bitva. Když je situace nejkritičtější, otevře matka okno a křičí na svého synka: „Jeníku, neškrť kamaráda, budou tě bolet ručičky...“

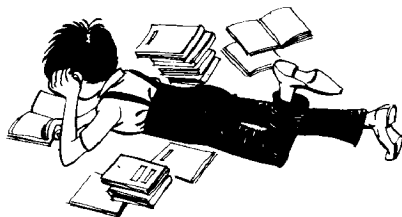
Inu, co k tomu dodat? I tak se dá, i když... Mnohem lepší je jinak. S klidem, láskou a v modlitbě předejít konfliktu.

Životní moudrost

Při modlitbě buď trpělivý, protože to **přetváří naše srdce k dobrému**. Modlitba má být jasná, svěží, plná lásky, upřímná, vycházející ze života - „**od věci k věci**“. (srov. KKC 2599 - 2622.)

Knižní okénko

Radkin Honzák

50 toxických vět a jak na ně reagovat

„Ty nechceš mít děti? Co z tebe bude? Tohle ti vůbec nesluší! Jak to, že nic nestíháš? Snaž se a pospěš si! Já ti to říkala! My to s tebou myslíme dobře!“ To jsou jen některé věty, které v sobě mají skrytý jedovatý osten. Slýcháme je od rodičů, kamarádů, kolegů i partnerů. Bereme si je osobně, neumíme si s nimi poradit a v naší psychice dovedou napáchat spoustu škod. Psychiatr Radkin Honzák vám poradí, jak na ně reagovat a naložit s nimi tak, aby vám nekazily život. Hodte je za hlavu spolu s ním.

Vydalo nakladatelství Albatros

cena 339,- Kč

Bruno Dolif

Všichni na palubu! Komiks o svatých

Příběhy svatých v komiksovém provedení jsou už léta osvědčeným žánrem. Kniha italského kreslíře nabízí příběhy celou řadu, od těch nejstarších po nejnovější. Děti se v zajímavé zkratce dozvedí, kdo byli a kdy žili svatý Mikuláš, František z Assisi, Filip Neri, Ignác z Loyoly, Karel Boromejský, Don Bosco, Terezie z Lisieux, ale i svatí naší doby jako Matka Tereza, odvážný bojovník proti mafii otec

Puglisi nebo nedávno blahověčený Carlo Acutis.

Vydalo nakladatelství Doron

cena 382,- Kč

Světec tohoto měsíce pocházel z Irska, údajně byl synem panovníka Fyltana Moune. Stal se benediktinským mnichem, přijal svátost kněžství a s bratry Furzeusem a Ultanem se vydal nejprve do Anglie, kde asi r. 630, pod vedením Furzeuse, založili klášter v Cnobheresburgu (dnešním Burgh Castle v hrabství Suffolk). Od krále Sigeberta dostali pro tento účel starou tvrz. Furzeus zde působil jako opat. Nějakou dobu poté, co byl Sigebert zabit pohanským králem Pendou, Furzeus odcestoval k břehům Normandie a dál do Gallie. Kde všude s ním náš světec a Ultan putovali společně, není jisté.

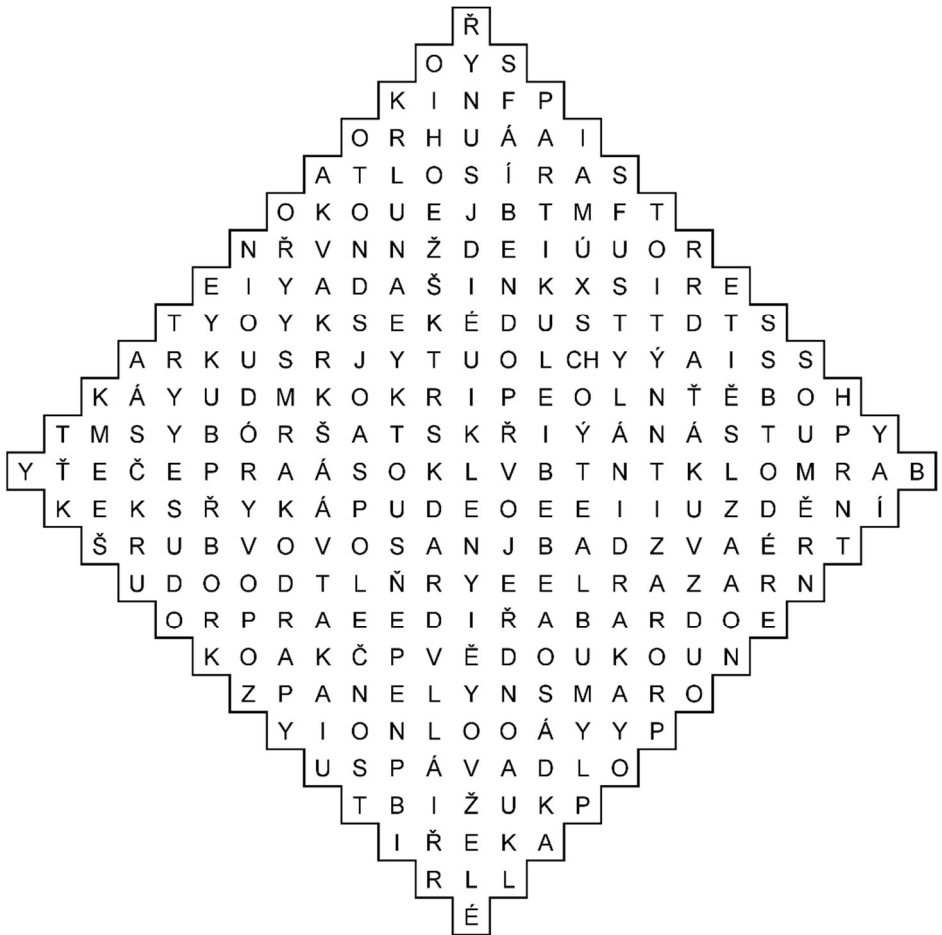
V některých životopisných zprávách se uvádí, že tito dva cestovali také do Říma, kde světec přijal biskupské svěcení a odtud se vrátili do Nivelles (patřící k diecézi Liège) v Belgii.

20 km JZ od Nivelles ve Fosses založil klášter, v němž byl opatem. Přičítá se mu podíl i na založení dalších klášterů (pro muže i ženy) v Cellemu a v Nivelles. Také se prý vracel k hrobu bratra Furzeuse, kde je mu přičítána obnova mnišského života a založení kostela sv. Petra.

Klášter Fosses dnes patří k městu Le Roeulx. Opat, který obětavě konal cesty kvůli svému poslání, byl zavražděn lupiči v lese Seneffe (či Sonec) v Brabant-ském vévodství v Austrasii. Za bližší místo se udává Charbonnières poblíž Namur. Na nedalekých pozemcích Fosses-la-Ville byl nový klášter, který jel navštívit. Bandité jej však přepadli, brutálně ubili a jeho tělo ukryli. Bylo proto objeveno až téměř po třech měsících.

Jeho opatské povinnosti vůči třem klášterům pak převzal Ultanus.

Je patron: Fosse, Charleroi, Cambraie, Cách; zubních lékařů, chirurgů a dětských sester

albumy; apostrofa; arkus; bižu; břit; buky; Burš; Černobýl; dnes; drabaři; dráp; dropi; dupáky; Dyje; ejektory; chundel; kardinál; keks; Keňa; krby; krysař; leča; lovy; máry; mrakodrapy; nakupit; nástupy; nebe; netakt; Niva; nýti; oběť; oděr; oděv; Ohio; Okoř; Ondřejov; opal; oponent; osádka; oska; otky; panely; partikule; pečeť; podnebí; pouk; prorazit; ráno; róby; roje; roury; rubidium; řeka; sbor; shyb; Sioux; slza; souměř; spis; společnost; stress; styl; sudé; suny; šejkr; škrkavka; teplo; tiré; tužidlo; uspávací; ústa; uzdění; vosa; vřesk; zkoušky; zvuk; žele

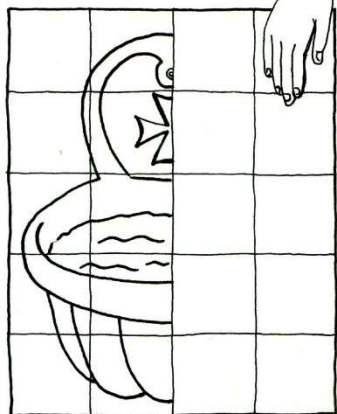
Než půjdeme na mši svatou, měli bychom se dobře připravit. Tak, jak se připravujeme k oslavě k nejlepšímu příteli, který se na nás velmi těší.

Na mši svatou se nepřipravuje pouze kněz, ministranti, kostelník, varhaník, zpěváci, lektoři, ale opravdu každý. Příprava začíná už doma. Ti, kdo jdou k přijímání, dodržují eucharistický půst.

Horinu před svatým přijímáním nic nejl.

Když vcházíš do kostela, nezapomeni se přezehnat svčencou vodou a pokleknout směrem ke svatostánku.

Dokresli kropenku.

PŘÍPRAVA NA

Mši svatou ohlašují zvony, někde půl hodiny přede mší, někde patnáct minut.

Ano, zvoní i těsně před začátkem mše.

U nás zvoní i během dne, v poledne nebo každou hodinu.

V neděli chodím do kostela:

Z domu vycházím v _____

Do kostela přicházím v _____

Mše svatá začíná v _____

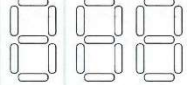

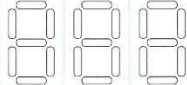
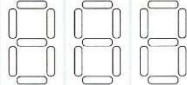
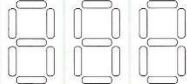
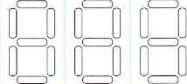
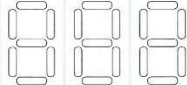
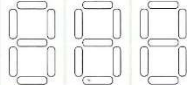

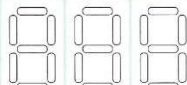

Během týdne chodím do kostela

nejčastěji v _____

Do kostela se snaž přijít včas a vždy ve vhodném oblečení. Máš-li čas, najdi si v modlitební knížce modlitbu přede mší svatou nebo se v duchu pomodli vlastními slovy.

MŠI SVATOU

O správný výběr písní na mši svatou se stará varhaník spolu s knězem. Z hudebních nástrojů mají první místo v kostele varhany.

Advent	Mnozí spravedliví	Ejhle, Hospodin přijde	Najdeš v Kancionálu číslo písní, které se hrají během jednotlivých liturgických období?
Vánoce	Chťic, aby spal	Tichá noc	
Doba během roku	Na své tváře padáme	Ať Srdci Ježíšovu	
Postní doba	Křesťanská duše	Svatý kříž, tebe ctíme	
Velikonoce	Raduj se a vesel	Velikonoční oběti	
Mariánské písně	Máti Páně přesvatá	Tisíckrát pozdravujeme tebe	

Někdy zní na mši i kytara. Písňe doprovázené kytarou nazýváme *gospel* nebo mládežnická duchovní hudba. Hudebníci by měli při výběru písní spolupracovat s knězem.

Nacvičili jsme novou píseň. Chtěli bychom ji zazpívat na úvod.	Fiha, už se těším! Ale myslím, že by se více hodila během přijímání.	Dobře. Při přijímání zazpíváme tuto novou a pak některou známější píseň. Ať si zazpívá celý kostel.
Výborně. Sváté přijímání vám dám, až dozpíváte.		

Věděli jste?

Šťáva z okurek obsahuje přibližně 20krát více sodíku a 8krát více draslíku než běžné sportovní nápoje. Vypítí 30 až 60 mililitrů okurkové šťávy údajně může zastavit křeče během 85 sekund, což je rychlejší, než to dokáže čistá voda. Mnozí sportovci – aby předešli křečím – pijí před tréninkem okurkovou šťávu.

(podle KN)

Bůh a holič

Jeden muž zašel do holičství, aby si dal ostříhat vlasy a oholit vousy. A jak to u holiče chodí, dal se s ním do řeči. Během konverzace se dobrali až k otázce týkající se Boha.

Holič řekl: „Nevěřím, že Bůh existuje.“

„Ale proč si to myslíte?“ zeptal se zákazník.

„Je to velmi jednoduché. Stačí vyjít na ulici, aby si člověk uvědomil, že Bůh neexistuje. Řekněte sám, kdyby Bůh existoval, bylo by tolik nemocných a tolik opuštěných dětí? Kdyby Bůh existoval, nebylo by tolik lidského utrpení a bolesti. Nemůžu si myslet, že existuje Bůh, který to všechno dopouští.“

Zákazník se na chvíli zamyslel, ale nechtěl odpovédět, aby se vyhnul diskusi. Holič dokončil svou práci a zákazník odešel. Vtom na ulici potkal muže s hustým vousem a dlouhými vlasy. Bylo zřejmé, že se už dlouho neholil a nestříhal, neboť působil zanedbaným dojmem.

Muž se vrátil do holičství a holiči řekl: „Představte si, že jsem právě zjistil, že holiči neexistují.“

„Jak to, že neexistují?“ zeptal se holič. „Například já jsem holič a existuji!“

„Ne,“ odpověděl zákazník. „Neexistují, protože kdyby existovali, nebyli by na světě lidé s tak dlouhými vousy a vlasy jako ten muž, který právě kráčí ulicí.“

„Ale holiči existují. To jen takoví lidé ke mně nechodí.“

„Přesně tak, řekl zákazník. Bůh existuje, to jen lidé k němu nechtějí přijít, a proto je na světě tolik bolesti a bídy.“

<https://www.pastorace.cz/tematicke-texty>

Co nás čeká, dá-li dobrý Bůh

Poutí v Moraveckých Pavlovicích

12. října v 16:00 hod. poutní mše svatá u kapličky.

Hody v Olší

13. října v 8:00 hodová mše svatá.

Poutí ve rodin žďárcké farnosti

19. října – bližší informace včas v nedělních ohláškách.

Farní vrabec

26. října v Dolních Loučkách na faře od 10:00 hod.

Biřmování

Svatost biřmování přijede udělit našim biřmovancům biskup Cíkrle 27. října v 10:45 do Žďárce.

Biblická hodina

Pokračujeme ve středu 16. a 30. října v Pastoračním centru v Dolních Loučkách.

Změna vyhrazena

Něco na závěr...

Katecheta probral s žáky svátosti a další hodinu opakoval učivo. "Kdo ustanovil manželství?"

"Pán Bůh."

A kdy tuto svátost ustanovil?"

"Při stvoření prvních lidí."

"A jakými slovy jí ustanovil?"

"Nepřátelství položíme mezi tebou a ženou!"

Karel musí nějaký čas odsedět ve vězení, protože ukradl dvě auta.

Pan farář, který ho přišel navštívit mu říká: „Po tvém propuštění, ti budu rád pomáhat.“

Překvapený Karel se podívá na pana faráře a říká: „Ale nepředstavujte si to tak lehce, ke kradení aut je potřeba odvaha a zkušenost!"

Párky jsou božské jídlo. Jen bůh ví, co v nich je.

Učitelka češtiny zkouší u tabule Toníčka: „Jaký je to čas, když řeknu: Jsem krásná?"

„Prosím, minulý...“

Na pracovišti jsem bohem. Každý ví, že existuji, ale ještě mě nikdo neviděl.

Král měl sedm vlků a těm předhazoval každého poddaného, který ho rozčilil. Jednoho dne mu sluha, odsouzený k roztrhání kvůli malichernosti, namítl: „Ochotně jsem ti sloužil sedm let a takhle se mi odvděčíš? Dopřej mi prosím ještě týden života.“

Král souhlasil.

Sluha ihned zamířil za hlídačem vlků a nabídl mu svoji pomoc. Týden vlky krmil, čistil jim výběh, hrál si s nimi. Po týdnu nastal čas trestu a sluha byl před zraky veřejnosti slavnostně vhozen mezi vlky. K úžasu obecnosti ho ale nezačali trhat, naopak ho přátelsky oblizovali.

„Co se to s nimi stalo?!" podivil se král.

„Sloužil jsem vlkům sedm dní a oni si mé služby pamatují... zatímco tobě jsem sloužil sedm let a na všechno zapomeneš po jedné chybě!" vysvětlil sluha.

Král se dlouze zamyslel. Uvědomil si svoji chybu. A pořídil si sedm krokodýlů.